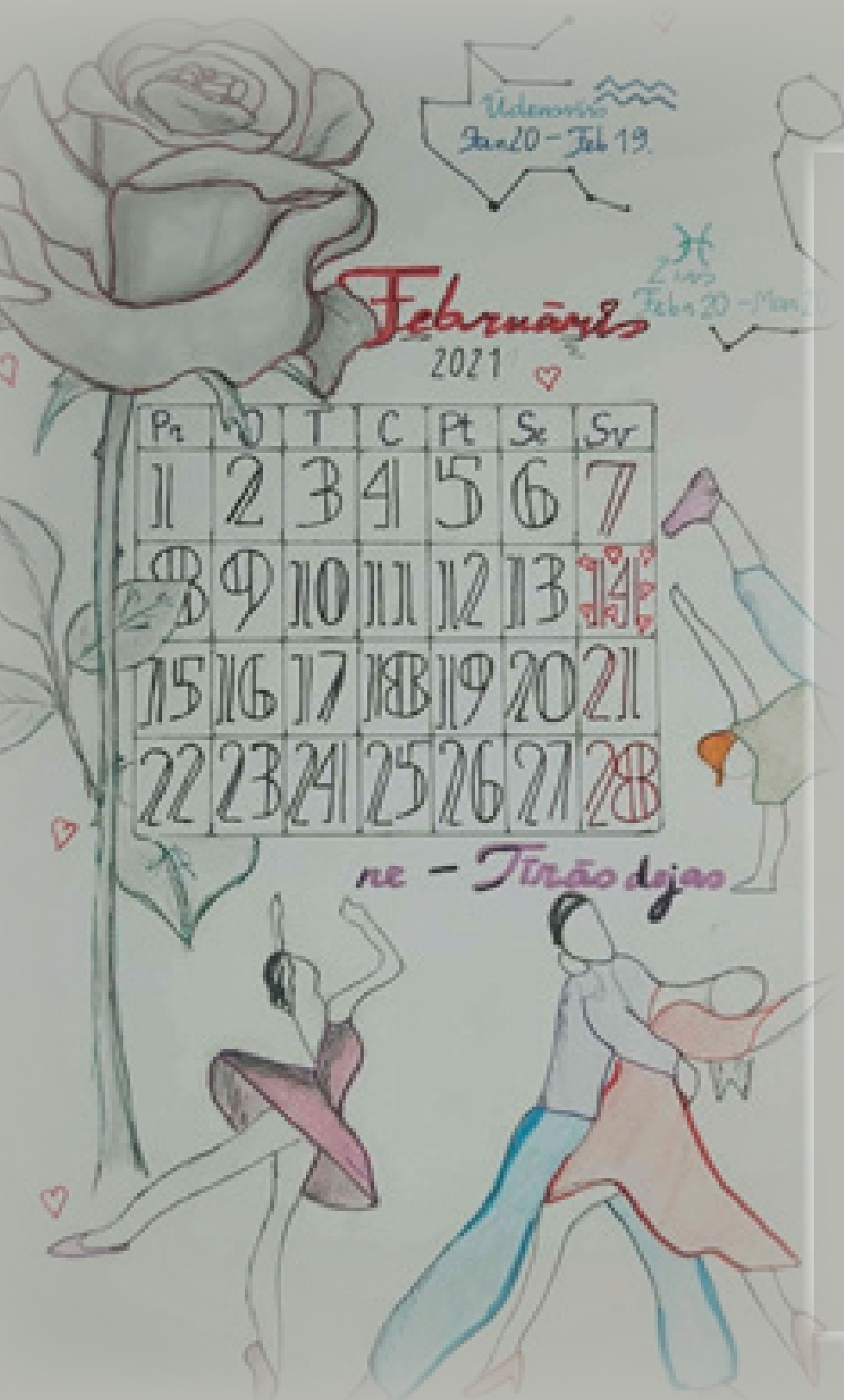

KLIEDZIENS

2020./2021.gada 2.semestra izdevums (janvāris – februāris)

Be my friend. Esi mans draugs. Tādu uzrakstu uz sirsniņas vāveres ķepās saņēmu Valentīndienā no savas draudzenes, kura jau labu laiku nedzīvo Liepājā. Es to tulkoju – paliec mans draugs laikā, kad satikšanās ir iespējama tikai caur kāda elektroniska rīka ekrānu. Nepazaudējam viens otru.

Paliec mans skolēns – es teiktu saviem un visiem Liepājas Valsts 1. ģimnāzijas skolēniem. Paliec atbildīgs, pieklājīgs, cīnies ar motivācijas trūkumu un apātiju. Meklē atbalstu. Tas nemaz nav grūti; nemaz, nemaz nav nosodāmi vai dīvaini, ja atzīsti, ka viens netiec galā. Klasesbiedri, skolotāji, draugi, klases audzinātāji, vecāki, skolas psihologs ir resursu katalogā. Tikai atver to!

Esi sev draugs, izvēloties, ko darīt pēc 12.klases beigām. “Uzdrieksties sev uzticēties,” raksta mana skolniece Katrīna, kura dalās ar savu pieredzi nākotnes izvēlē. “Nav obligāti jāiekļaujas kādos sabiedrības rāmjos vai mērauklās un “jātrāpa ar pirmo” savā universitātes izvēlē,” tā Emīls. Jā, arī šajā dīvainajā laikā dzīves pamtjautājumus sev uzdod katrs. Meklēsim atbildes kopā! Šajā avīzes numurā, kaut kur tiešsaistē, kaut kad klātienē, bet pavisam noteikti mūsu kopīgajā pasaulē, kas februārī vienmēr krāsojas mīlestības krāsā.

Visiem mīlestību dot un saņemt vēlot
– Vintra Braša

AKTUĀLI

DZĪVE SKOLĀ

IEPAZĪSTI JAUNO
SKOLOTĀJUPAR NĀKOTNI
DOMĀJOT
SARUNAS

13. KLASE

VaRaDa

Februāris - karjeras mēnesis 3**Vai tradīcijām ir spēks? 4****Kā tu jūties?****Atbalsts attālinātā mācību procesa laikā 5****Vecāku atbalsts līdz Everestam 6****Atgriešanās savā skolā****Intervija ar latviešu valodas un literatūras skolotāju
Guntu Flaksu 7****Gatavs jauniem izaicinājumiem****Saruna ar kultūras pamatu un teātra mākslas skolotāju
Gustavu Zālīti 8****Ieklausīties sevī un kļūt par skolotāju****Intervija ar matemātikas skolotāju un 10.c klases
audzinātāju Andu Briljonoku 10****Non scholae, sed vitae discimus - ne skolai, bet dzīvei
mācāmies 12****Ko darīt pēc divpadsmitās klases? 13****Skola - punkts vai komats zināšanām****Saruna ar sevi 16****Es un mēs jeb attiecības klasē 18****Atver durvis svešajam un nezināmajam 19****Vakariņas četratā 21****Skolas sols un augstskolas izvēle:****zināmais, nezināmais, paredzamais un neparedzamais 22****Epifānija****Ne-dzīves raganas 24****Domu palidojumi 24****Mīlestības ceļš 25****Receptes****Mini cīlavīņas 26****Receptes****Ģimenes recepte - cūkgaļas karbonāde franču gaumē
ar sinepju mērci 27****Klases zīmoli 28****Radošais stūrītis 29**

Februāris - karjeras mēnesis

Skolas karjeras konsultante Agita Bargā

Vai zini, ka februāris Latvijā tradicionāli ir karjeras (ne tikai mīlestības) mēnesis. Neskatoties uz to, ka tradicionālā 'Ēnu diena' ir atcelta, Liepājā tomēr viss notiek. Sadarbojoties Liepājas pilsētas skolu pedagogiem un karjeras konsultantiem, februārī jauniešiem tiek piedāvātas dažādas, ar karjeras iespēju izziņāšanu saistītas aktivitātes. Skolēniem ir iespēja ēnot dažādu profesiju pārstāvju- stjuarti, biofiziki, juristu, Jūras spēku meklēšanas un glābšanas kuģa komandieri, Liepājas pilsētas Domes vadošos darbiniekus. Ko skolēniem dod šāda tikšanās ar profesiju pārstāvjiem? Lūk, dažas atziņas:

-Mans galvenais ieguvums ir tas, ka tika izklaidētas lielākā daļa no manām šaubām par studijām ārzemēs. Par to man ir liels prieks un pateicība. Citiem skolēniem ir vērts ēnot tad, ja tiešām interesē savas nākotnes iespējas. Turklāt, ja nepamēģināsi, tad arī neuzzināsi, kas tieši tev patīk.

(Marta, 11.klase)

-Es vēlos pateikt lielu PALDIES par šo iespēju, kas man ļāva iepazīt profesiju tuvāk! Pieredze bija ļoti noderīga, un tā man palīdzēja pieņemt lēmumu par nākotnes profesiju, kā arī daudz ko jaunu uzzināt, piemēram, juristu un advokātu darba atšķirības. Noteikti ieteiktu ēnu dienu arī citiem skolēniem, jo tas ļauj ieskatīties tās profesijas ikdienas dzīvē, ar kuru vēlamies nodarboties.

(Anna, 11.klase)

-Ēnu diena man deva lielāku priekšstatu par juristu darbu dažādās jomās, darba vietās. Es ieteiktu ikvienam izvērtēt sev interesējošās profesijas un pieteikties pie to profesiju speciālistiem. Ir iespēja noskaidrot neskaidros jautājumus un radīt sev priekšstatu par šo jomu, pēc tā arī var izvērtēt, vai šī profesija tevi saista!

(Megija, 10.klase)

-Biju ēnot gan domes priekšsēdētāju, gan biofiziki. Uzzināju daudz ko jaunu gan par viņu ikdienas darbu, gan par to, kā izvēlēties pareizo ceļu studijām, lai sasniegtu savus mērķus. Iesaku citiem skolēniem ēnot, jo tā ir iespēja iepazīt jaunus cilvēkus un atklāt sev ko jaunu.

(Paula, 10.klase)

Ja tev nav izdevies piedalīties ēnošanā, vēl nekas nav nokavēts, jo organizācija „Junior Achievement Latvia” plāno martā skolām piedāvāt virtuālas mācību ekskursijas uz dažādiem Latvijas uzņēmumiem.

Plašs piedāvājums ir arī dažādu izglītības iespēju izpētes jomā. Liepājas Valsts tehnikums katru dienu savā facebook kontā piedāvā virtuālās ekskursijas, kas ļauj iepazīt dažādas profesijas, ko var apgūt, mācoties šajā izglītības iestādē. Atliek tikai ielūkoties LVT facebook kontā.

Pamēģināt strādāt sevis izvēlētajā profesijā?! Vai tas ir iespējams? Jā, saka karjeras portāla „Prakse.lv” speciālisti, tiekoties ar 11. un 12. klašu jauniešiem. Pēc tikšanās daudzi atzina, ka ieguvuši jaunu informāciju un arī dažādas atziņas:

- Nav jābaidas mēģināt un darīt, jo tikai tā tu kaut ko iegūsi,

- Lika man daudz vairāk aizdomāties, ko es darīšu pēc vidusskolas beigšanas,

- Bija ļoti interesanti, jo uzzināju daudzas jaunas lietas par izglītības iespējām,

- Ir jāizveido vismaz iespējamā vīzija savai tālākajai dzīvei, lai varētu uz to tiekties,

- Iespēju ir daudz, tikai jāprot tās izmantot.

Latvijas Kultūras akadēmijas reizi mēnesī aicinās skolēnus piedalīties semināru ciklā (Zoom platformā) par karjeras iespējām kultūrā. Tā būs lieliska iespēja ne tikai iepazīt kultūras nozares dažādās šķautnes, bet arī paplašināt redzējumu par savām studiju un darba iespējām nākotnē.

Lūk, ko par iespēju iepazīt nozares specifiku saka tikšanās dalībnieki:

Šis pasākums bija ļoti izglītojošs un iedvesmojošs! Mans lielākais ieguvums bija tāds, ka es uzzināju, kādām vajag būt prasmēm, lai varētu kļūtu par līderi kultūrā. Galvenais ir vēlme būt līderim, ģimenes atbalsts, tālredzība, fleksibilitāte un spēja pielāgoties, sadarbības prasmes, augsta atbildības sajūta, spēja noteikt prioritātes un LIELS radošums, lai radītu jaunas idejas, atrastu neparastu pieeju lietām un tās iztēloties!

Atziņas no šīs nodarbības - NEDRĪKST ATŅEMT SEV SAPNI! NEBAIDIES RISKĒT un BRĪVI DOMĀ!

Un, JĀ, es noteikti iesaku šādus pasākumus arī citiem, lai izkoptu savas intereses, attīstītu savu redzējumu profesiju pasaulē un iegūtu labus padomus un atziņas no gudriem cilvēkiem.

(Anete, 10.klase.)

Es pēc šī semināra sapratu, kurā virzienā es vēlētos iet un redzēt sevi. Uzzināju daudz noderīgas

informācijas par to, kur un kādas ir iespējas specifiskām profesijām, kādām vajadzētu būt mākslinieka īpašībām un kam pievērst uzmanību vairāk. Kopumā šis seminārs man palīdzēja saprast vairāk sevi.

(Džeina, 11.a.)

Pavasārī aktuāls kļūst augstskolu Atvērto durvju piedāvājums, lai izzinātu studiju novirzienus, iestāšanās noteikumus. Visu par atvērto durvju piedāvājumu vari atrast niid.lv mājas lapā.

Un vēl viens labs piedāvājums, ko vērts izmantot potenciālajiem studentiem, ir pasākums „Studentu korpēs”, kas ļauj vidusskolēniem iejusties studenta „ādā”, piedalīties lekcijās, uzzināt par ikdienas dzīvi augstskolā.

Esam aktīvi un plānojam savu nākotni jau tagad!

Vai tradīcijām ir spēks?

Ģimnāzija var lepoties ar ļoti spēcīgām tradīcijām – spilgtiem pasākumiem, kā sporta dienu “Atvadas vasarai”, patriotisma nedēļu novembrī un labdarības laiku decembrī, Vienotības skrējienu maijā...

Pēdējos gados spilgtāko lomu šo tradicionālo pasākumu klāstā ieņēmuši divi:

7. -9.klašu konkurss “ne Tīrās dejas” (2019./2020. m.g. 10 gadu jubilejas konkurss)

10. -12. klašu “Koru kari” (2019./2020.m.g. iecere klasēm dziedāt kopā ar mūziķiem – skolas absolventiem - palika pirmo mēģinājumu gaisotnē, Covid- 19).

Cilvēks jau ir tāda fleksibla būtne. Pielāgojas.

Arī mēs, ģimnāzisti, protam pielāgoties - mācāmies darīt citādi. Tradīcijas ir viegli pārtraukt, ļaut tām izzust, bet māksla ir tām ļaut dzīvot, arvien rodot jaunu un laikam atbilstošu pieeju.

Tāpēc arī šogad - rodot darbībā prieku paši un iepriecinot citus, sveicot savu Liepāju dzimšanas dienā – 7. – 9.klases dejo, un skolas mājas lapā ikvienam ir iespēja skatīt klašu dejas attālinātajā mācību laikā. Skaties, smaidi, dejo!

Viena no ģimnāzijas spilgtākajām tradīcijām 21.gs. neapšaubāmi ir 10. – 12.klašu “Koru kari” – klašu radošajām izpaušmēm, muzikalitātes, talantu dzirkstījuma, vienotības apziņas papildīts pasākums.

Lai arī netiekamies klātienē, šogad pasākums – festivāls notiks. “Koru kariem” būt! Pasākuma tiešsaiste 23.aprīlī.

Laiks mosties – jauniem izaicinājumiem, jaunām idejām, jauniem darbiem. Darām kopīgi! Mums izdosies!

Kā tu jūties?

Atbalsts attālinātā mācību procesa laikā

Agneta Plāciņa, Amanda Radava, Linda Astrauska, Dana Šēra (12.b)

Līdz ar COVID-19 pandēmisko situāciju par atbalstu runā arvien biežāk. Ir dažādi atbalsta veidi, tāpēc to varētu definēt šādi - atbalsts ir līdzdalība, sapratne, palīdzība gan morāla, gan materiāla. Atbalstu var sniegt ģimene, draugi, skolotāji un citi cilvēki. Mūsuprāt, visvieglākais veids, kā to darīt, ir, uzklautot otru cilvēku un sniedzot padomu konkrētajā situācijā. Tas neprasa daudz, bet var atstāt lielu ietekmi otra cilvēka dzīvē.

Šobrīd atbalstam ir milzīga nozīme mūsu dzīvē. Pienāk brīži, kad liekas, kam tas viss ir vajadzīgs? Esot emocionāli smagā punktā, ir grūti no tā izkļūt vienam. Bieži tas noved pie apreibinošo vielu lietošanas un citām negatīvām darbībām. Lai tas nenotiktu, ir vajadzīga līdzcilvēku palīdzība, saruna, atbalsts, motivācija, lai izkļūtu no bedres un turpinātu tiekties tālāk pretī mūsu mērķiem.

Dažreiz cilvēki ir tik aizņemti savā dzīves skrējienā, ka pat nepamana savu tuvu draugu, radnieku ciešanas. Jā, mēs protam būt arī lieliski aktieri un notēlot, ka viss ir labi, mums nekas nekaiš, bet ilgtermiņā tas var atstāt nopietnas sekas. Brīžos, kad liekas, ka esmu pavisam viens un ir grūti tikt galā, nebaidies lūgt pēc palīdzības. Mēs ticam, ka palīdzība ir iespējama, jo atcerieties, ka situācijas, kas šķiet bezcerīgas, parasti nav bezcerīgas!

Runājot par šī brīža apstākļiem, kā jau visiem skolēniem, arī mums šis attālināto mācību periods ir bijis emocionāli smags, kas tiešām ir prasījis lielu ģimenes un draugu atbalstu. Nozīmīgu lomu šajā brīdī spēlēja klasesbiedri, kuri atbalsta, sākot ar uzdevumu

paskaidrošanu un beidzot ar vēl vakaru zvaniem par dienas gaitā piedzīvotajām emocijām un sajūtām. Tā jau ir grūti tikt galā ar apjomīgo mācību procesu, taču šobrīd mums ir jācīnās arī ar sociālo distancēšanos, tāpēc emocijas bieži vien var būt sakāpinātas un nepamatotas. Esam pieraduši sastapt draugus, sadarīt visādas blēņas un izrunāt visu, kas uz sirds. Dīemžēl šobrīd apstākļi to liedz, taču face time var būt alternatīvs veids, kā kļiedēt komunikācijas barjeras starp tevi un klasesbiedriem. Arī mēs šo iespēju izmantojam, konkrētā dienā, norunātā laikā sazvanāmies un runājam. Liekas nieks, bet citam var būt liels emocionālais atbalsts. Bet kā ir ar cita veida atbalstu klasesbiedru starpā attālinātā mācību procesa laikā? Mācoties no mājām, mācību procesu var aizkavēt kāds sadzīvisks pienākums vai mazāko brāļu un māsu pieskatīšana/izglītošana, kas, atrodoties klasē, mums nevar būt

iemesls darbu laicīgai nenodošanai. Dažreiz vienkārši slinkums mūs ir apciemojis, bet labi, ka šādos brīžos ir klasesbiedri, kuri var atsūtīt izpildītu mājasdarbu vai kā citādi atbalstīt!

Tieši šis laiks mums ir palīdzējis saprast, ka klasesbiedru atbalsts mums ir ļoti svarīgs, kā arī līcis to vairāk novērtēt. Lai šis kalpo kā publisks “PALDIES” visiem mūsu klasesbiedriem par atbalstu mājasdarbos, pārbaudes darbos un vienkāršās sarunās!

Atbalstu mēs ne tikai saņemam, bet arī sniedzam, tāpēc aicinām padomāt, kam tu šobrīd varētu sniegt atbalstu. Piemēram, uzraksti kādam draugam, ar kuru neesi ilgi komunicēji, vienkāršu īsziņu - Kā tu jūties? Viņš noteikti to novērtēs un varbūt, attīstoties sarunai, tu būsi sniedzis vērtīgu emocionālo atbalstu.

Lūgšim atbalstu, ja tas nepieciešams, un atbalstīsim citus, tā kopā mēs izturēsim šo grūto laiku! Lai visiem laba veselība!

Vecāku atbalsts līdz Everestam

Veronika Jociene

Katrs no mums izvēlas ceļu uz nākotni, tomēr tik daži zina, kas mums tam ir vajadzīgs. Šīs izvēles palīgs neesi tikai tu vai kāds cits... Lai sasniegtu lielākus, plašākus mērķus, tev blakus jābūt cilvēkiem, kuri tevi atbalsta un ir blakus grūtos brīžos. Tu nevari un nespēsi uzkāpt Everestā bez kāda palīga, tāpēc arī mērķu sasniegšanai jāņem kāds līdzis.

Kāpēc vispār kādam ir jābūt līdzās un kā izpaužas atbalsts? Iedomājies situāciju, kad viens no bērnības mērķiem izgaist. Ko tu darīsi viens pats? Tieši tā, pārdzīvosi, raudāsi, teiksi, ka neko nemāki, tev nekas nepadodas un neko vairs nespēsi sasniegt. Bet tagad padomā, ja tev blakus būtu šie cilvēki

- mamma, tētis, draugi... Viss būtu citādāk! Protams, tu pārdzīvosi, tomēr vecāki spēs palīdzēt piecelties un turpināt iesākto, un neapstāties pie pirmās bedres, kurā tu iekriti. Es piekritīšu, ka krist ir vieglāk nekā piecelties un lidot, tomēr, ja mērķis ir svarīgs tev un apkārtējiem, tu spēsi visu. Tomēr nekad nav jāaizmirst, ka tiem cilvēkiem, kuri bija tev blakus, arī būs jāpalīdz piecelties. Nevienam šajā gadsimtā nav un nebūs viegli, un tas ir jāpieņem...

Vecāki ir tie cilvēki, kuri, neskatoties ne uz ko, būs lepmi par tevi un par to, ko tu dari. Vai tu kļūdi vai krīti, viņi vienmēr būs tev blakus.

Šos cilvēkus tev ir jāciena pat tad, ja tu jūti, ka no viņiem nenāk nekāds atbalsts, jo tā nav. Atbalsts ir tas, kuru mēs ne vienmēr redzam, bet to var arī sajust ar vārdiem vai vienkāršu skatienu. Mana mamma nav no tiem cilvēkiem, kura izrādīs atbalstu ar vārdiem vai kustībām, bet es vienalga to jūtu. Es zinu, ka viņa ir lepna un priecīga par to, ko es daru un kā es daru. Viņa zina manus mērķus, protams, ne visi viņai patīk, bet viņa jūt, ka man, sasniedzot tos, būs labi. Katram jāpadomā par to, no kā mēs vēlamies sajust un iegūt šo saucamo atbalstu, un tad tikai virzīties tālāk. Bez

Tu nevari un nespēsi uzkāpt Everestā bez kāda palīga, tāpēc arī mērķu sasniegšanai jāņem kāds līdzis.

...ieklausies cilvēkos, kuriem tu uzticies un kuri tevi vienmēr atbalsta

atbalsta mēs diemžēl esam nekas.

Sasniedz savus mērķus, pieraksti jaunus mērķus, sasniedz to, ko citi nespēja. Nekad neklusies cilvēkos, kuri saka, ka tu neko nevari un tev tas nesanāks. Pierādi ne tikai sev, bet arī viņiem, ka viss ir iespējams, ir tikai jāgrib. Tici man, visi mērķi ir sasniedzami... Bet ieklausies cilvēkos, kuriem tu uzticies un kuri tevi vienmēr atbalsta.

Atgriešanās savā skolā

Intervija ar latviešu valodas un literatūras skolotāju Guntu Flaksu

Laura Kuplā (10.c)

Skolas gadi, no pieredzes zinu, pāiet ļoti ātri, un tie neatkārtojas.

filoloģiju, man ļoti patika šīs studijas.

Iepriekšējā darbā man nebija iespējas pielietot šīs zināšanas. Un, godīgi sakot, bija žēl, jo man šī joma tiešām patīk un interesē.

Kā vērtējat Liepājas ģimnāziju un mūsu skolas skolēnus?

"Esmu liela ģimnāzijas patriote. Esmu arī šo skolu absolvējusi. Man liekas, ka tas ir labs rādītājs, ja absolventi ir gatavi atgriezties skolā un tajā strādāt. Vārdos laikam nepateikšu, bet man ir prieks būt ģimnāzijā, un man arī patīk ģimnāzisti. Te ir kaut kas īpašs."

Vai bija padomā arī cita profesija?

"Jā, protams, esmu domājusi par dažādām profesijām dažādos dzīves posmos. Pusaudžu gados ļoti aktuāls bija sports. Pati spēlēju tenisu, bija domā arī saistīt dzīvi ar to – droši vien arī kā pedagogam.

Vēlāk aktuāla kļuva literatūra, pētniecība, arī tulkošana ir bijusi joma, par ko esmu domājusi. Bet pamatā viss jau ar valodām saistīts."

Kādi ir Jūsu hobiji ārpus skolas?

"Man patīk sports – gan pašai sportot, gan arī skatīties televīzijā. Man patīk grāmatas, filmas un arī mūsdienu seriāli. Šajā Covid laikā it sevišķi labākā atpūta

ir kāds labs seriāls vai filma. Vēl man patīk risināt sudoku."

Jūs esat literatūras skolotāja – kāda ir Jūsu mīļākā grāmata vai filma un kādēļ?

"Man nav tādas vienas mīļākās filmas vai grāmatas.

Šogad ģimnāzijas saimei ir pievienojušies vairāki jauni un mērķtiecīgi skolotāji, kuri ar savām zināšanām un vielas pasniegšanas metodēm palīdzēs veiksmīgāk apgūt mācību vielu skolēniem gan pamatskolā, gan vidusskolā. Saime ir kā ģimene, kurā ir svarīgs GODS, LEPNUMS, VIENOTĪBA un ATBILDĪBA, tāpēc skolas avīze izveidoja rubriku „Iepazīsti jauno skolotāju”, kas ļaus iepazīt jauno mācību spēku tuvāk un atklās interesantas lietas par viņiem.

Viena no jaunajām skolotājām mūsu skolā ir Gunta Flaksa – 2009.gada skolas absolvente, no 2020.gada 1.septembra latviešu valodas un literatūras skolotāja. Gunta ir jauka, atsaucīga un mīļa skolotāja. Taču, lai labāk iepazītu un uzzinātu ko jaunu par viņu, izlasi šo interviju.

Kāpēc izvēlējāties kļūt par skolotāju?

"Esmu vienmēr gribējusi strādāt profesijā, kas man patīk un ir interesanta. Skola vienmēr man ir bijusi zemapziņā kā iespēja, taču labu laiciņu es apzināti turējos no tā nost, jo likās, ka esmu par jaunu, lai būtu skolotāja. Bet citos darbos man kļuva garlaicīgi. Skola bija pie apvēršņa, radās iespēja, un domāju – kādēļ gan ne."

Kāpēc tieši latviešu valodas skolotāja?

"Tur vispār nebija variantu. Latviešu valoda un literatūra bija mans. Skolas laikā starpbrīžos mēdzu lasīt grāmatas, piedalījos latviešu valodas olimpiādēs. Kad studēju

Tas mainās atkarībā no garastāvokļa un situācijas. Ja par grāmatām, tad man ir ļoti dažādas intereses. Tā ir nedaudz necienīga atbilde filoloģijas maģistram, bet neviena grāmata man nespēj tik labi radīt sajūtu, ka viss būs labi, kā Harija Potera grāmatu sērija. Tajā pašā laikā patīk klasiķi, piemēram, Čehovs. No mūsdienu grāmatām ļoti mīļa man ir Murakami "Norvēģu koks". Un latviešu dzeja ir lieliska."

Kas Jums vislabāk patīk savā darbā ?

"Tas, ka es varu izpausties. Man ir brīvība – es esmu tā, kas nosaka to, ko mācīsimies, kuriem aspektiem pievērsīsimies. No otras puses tā ir arī liela atbildība, taču tas ir radošs un interesants process."

Vai ir bijis viegli iekļauties ģimnāzijas kolektīvā? Kādēļ?

"Iekļauties ģimnāzijas kolektīvā ir bijis viegli. Te gan jāsaprot, Covid laiks, protams, traucē. Man kā jaunajam pedagogam pirmais gads ir ļoti interesants. Taču kolēģi ir ļoti atsaucīgi, atvērti, humora pilni un ne pārāk atbilst stereotipiem par tipisku skolotāju kolektīvu."

Kas ir tas, ko sagaidāt no skolēniem ?

"Interesi, vēlmi kaut ko darīt. Es saprotu, ka skolēniem ir liela slodze un ka katram ir specifiskas intereses. Es saprotu, ka visiem maniem skolēniem

neinteresēs tā viena konkrētā tēma, ko mācāties, bet gribas redzēt atvērtību, gatavību kaut ko darīt. Jautāt, ja kaut kas nav skaidrs. Būt klāt un piedalīties procesā."

Ko vērtējat visaugstāk skolēnos ?

"Viens no aspektiem – cieņa. Tai jābūt veiksmīgas komunikācijas pamatā. Atvērtība būtu otrais, jo man nepatīk, ja ir kaut kādi nepamatoti aizspriedumi par jebkuru tēmu. Tāpat novērtēju drosmi izpausties un darīt, atbildības sajūtu par savu darbu."

Kāds būtu Jūs ieteikums vai novēlējums mums, skolēniem ?

"Jums, skolēniem, es ieteiktu par spīti tam, ka ir liela slodze un reizēm ir tā sajūta, ka ir grūti, mēģināt vienmēr ieraudzīt pozitīvo un censties maksimāli paņemt visu, ko Jūs varat paņemt, izziņāt sevi, izmēģināt spēkus dažādās jomās. Skolas gadi, no pieredzes zinu, paiet ļoti ātri, un tie neatkārtojas. Pēc tam ir studiju gadi, bet tas jau ir kaut kas cits."

Paldies skolotājam par skaisto novēlējumu! Lai Guntai un arī Jums - skolas žurnāla "Kliedziens" lasītājiem, nekad neaptrūkst ideju kam jaunam. Lai vienmēr ir vēlme un drosmē doties piedzīvojumos, pretī izaicinājumiem un vienmēr būt atvērtam nezināmajam.

Gatavs jauniem izaicinājumiem Saruna ar kultūras pamatu un teātra mākslas skolotāju Gustavu Zāliti

Undīne Una Heidemane (12.b)

Gustavs Zālītis jau no mazotnes ir aizrāvis ar mākslu. Viņš ir ļoti ambiciozs, daudzpusīgs un radošs cilvēks. Nepārtraukti pilnveido sevi un papildina zināšanas.

Gustavs intervijas sākumā atklāj : „Esmu no Rīgas. Beidzu Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolu kā metāla izstrādājumu dizaineris. Esmu studējis Latvijas Mākslas

akadēmijā scenogrāfiju bakalaura līmenī. Šobrīd savas zināšanas paplašinu rakstniecībā Liepājas Universitātē. Šīs studijas arī mani atveda uz Liepāju. Esmu uzņēmis ļoti dažādus amatus, bet ar pedagogiju nodarbojos salīdzinoši īsu laiku sprīdi. ”

Kā Jūs vienā teikumā raksturotu savu personību un dzīvesstilu?

Pakārtots gadalaikiem, salāgojot praktisko un estētisko ikdienu.

Vai Jums ir vēl kāda nodarbošanās ārpus skolas, ja , jā, tad kāda?

Studijas Liepājas Universitātē, darbs pie radošiem projektiem Mkrples ietvaros. Dziedu korī „Laiks” un apmeklāju alpīnisma nodarbības LOC. Pārējā laikā

rakstu vai nodarbojos ar kādu citu mākslas paveidu.

Kā uzņemat enerģiju un atpūšaties no dienas steigas?

Pastaigas. Ļoti garas pastaigas. Sarunas ar cilvēkiem arī palīdz (pat ja tas notiek ar grāmatu vai kino

Biju ļoti pašpārliecināts par savu nākotni un visai stipri kļūdījies aprēķinos

starpniecību).

Vai arī skolas gados Jūs aizrāva dažādi radošie darbi un interesēja kultūras joma, kāpēc?

Kopš sevi atceros, tiku vests uz teātra izrādēm, operu un dažādiem koncertiem. Daudz laika pavadīju, lasot enciklopēdijas, jo visai ātri noprātu, ka tajās iespējams rast precīzas atbildes uz visiem jautājumiem, kas ziņkārīgam

bērnam rodas augot. Visus šos iespaidus patika uzzīmēt vai izspēlēt ar rotaļlietām. Laikam šāda ievirze, pateicoties tam, ka visai ilgu laiku biju vienīgais bērns ģimenē.

Vai Jums sagādāja grūtības izdomāt, ko un kā darīsiet pēc vidusskolas? Kādu ieteikumu/atziņu Jūs varat ieteikt 12. klašu skolēniem pirms galējās izvēles?

Biju ļoti pašpārliecināts par savu nākotni un visai stipri kļūdījies aprēķinos Attiecīgi varu ieteikt nepārvērtēt savas spējas, labāk balstīties uz faktiem un empīriskas pieredzes.

Kā Jūs vienā teikumā raksturotu mūsu skolu un skolēnus?

Pirmie iespaidi var būt stipri maldīgi!

Kā Jūs jūtaties ģimnāzijā, vai ātri spējāt iejusties jaunā vidē?

Nav ne vainas. Par iejušanos gan visai grūti spriest – attālinātais process nav objektīvi vērtējams.

Viena lieta, kas Jums ir ļoti mīļa ģimnāzijā, kāpēc?

Arhitektūra. Telpa atstāj milzīgu iespaidu uz cilvēka psihobioloģisko stāvokli – mācīties, strādāt vai dzīvot neatbilstošā vidē ir mazākais neefektīvi.

Kāds ir Jūsu iecienītākais ēdiens pusdienās „mājas ēdnīcā”?

Suši.

Vai jebkurš cilvēks var būt radošs, vai šāda spēja piemīt tikai izredzētajiem, kāpēc?

(Te varētu pievienot vismaz esejas izmēra atbildi!) Cilvēks pēc savas būtības ir radoša būtne, kas tiecas pēc iespējas efektīvāk sasniegt kādu mērķi. Vai šis radošums tiek lietderīgi izmantots tā vietā, lai rīkotos pēc vienkāršākā parauga - jau ir cits stāsts.

Jūsu ieteikumi skolēniem, kā radošāk pieiet ikdienas darbu plānošanai?

Iepazīt sevi. Pavērot no malas, kā un kāpēc laiks tiek patērēts? Kam tiek pievērsta lielāka uzmanība, kas tiek izdarīts

paviršāk un kādēļ? Mēģināt rast konkrētas atbildes – tās racionāli izvērtējot, iespējams izprast, kāds darbu plānojums varētu darboties vislabāk.

Kā Jūs sevi raksturotu no skolēnu skata punkta?

Savāds/dīvains.

Kāds, jūsuprāt, ir skolotāju un skolēnu galvenais pluss un mīnuss, mācot un mācoties tālmācībā?

Skolēnu pluss - izvairīšanās no nepatīkamām sociālām situācijām.

Skolēnu mīnuss - pārmērīgs noslogojums un tehnoloģiju patēriņš.

Skolotāju pluss - brīvāks darba plānojums.

Skolotāju mīnuss - nogurdinošākas stundas.

Kā ārkārtas situācijā palikt pozitīvam un dzīvespriecīgam?

Lieki neuztraucieties par problēmām, kuras nav mūsu spēkos risināt.

Lēnprātīgi saskatīt ikdienā tīkamo – nekoncentrēt visu uzmanību uz negatīvo.

Būt fiziski aktīvam – doties pastaigās, kārtot, slidot, veidot, vingrot, remontēt, gatavot ēst utt.

Palīdzēt cilvēkiem – savstarpēji neatsvešināties.

Viena atziņa no šī neierastā ierobežojumu laika?

Jāpārvācas dzīvot tuvāk dabai!

Kāds ir Jūsu dzīves moto?

Nepadoties – atrast risinājumu.

Kāds ir Jūsu novēlējums kolēģiem un skolēniem.

Pacietību un izturību – visam reiz pienāk beigas.

Anda Briljonoka ir aktīva dzīvesveida piekritēja, kura

Ieklausīties sevī un kļūt par skolotāju

Intervija ar matemātikas skolotāju un 10.c klases audzinātāju Andu Briljonoku

Undīne Una Heidemane (12.b)

nebadās izmēģināt un apgūt jaunas lietas. 10. c klase atklāj: „Lai arī vēl īsti līdz galam neesam iepazinuši mūsu skolotāju, Anda vienmēr ir ļoti atbalstoša un izpalīdzīga, bet viņa prot būt arī stingra un iemācīt mums disciplīnu. Mēs, visa 10. c klase, ļoti novērtējam skolotājas atbalstu un viņas lielisko humora izjūtu. Mēs nevaram sagaidīt, kad satiksim viens otru un mūsu foršo skolotāju Andu, lai kopīgu veidotu neaizmirstamas atmiņas!”

Anda intervijas sākumā atklāj: „Esmu dzimusi un augusi Liepājas pusē. Pēc vidusskolas devos uz Rīgu, lai mācītos matemātiku LU Fizikas un matemātikas fakultātē. Rīga ir vilinoša, tajā bija ļoti daudz darba un izaugsmes iespējas, bet ļoti pietrūka mājas un ģimenes. Tad nu dzīve pati sakārtojās un deva iespēju atgriezties mājās, kur savukārt darba iespējas nesaskatīju tik daudz.

Tādēļ pati ķēros vēršim pie ragiem, uzrakstīju ģimnāzijas direktoram, un te nu es esmu!”

Kā Jūs vienā teikumā raksturotu savu personību un dzīvesstilu?

Esmu radoša un aktīva persona. Mans dzīvesstils ir pakārtots manām augstākajām prioritātēm: veselībai un ģimenei.

Vai Jums ir vēl kāda nodarbošanās ārpus skolas, ja, jā, tad kāda?

Darbs ģimnāzijā šobrīd ir manas dienas lielākā sastāvdaļa. Pirms ierobežojumiem brīvajā laikā apmeklēju deju nodarbības, savukārt šobrīd attālināti apgūstu fotogrāfijas kursus.

Kā uzņemat enerģiju un atpūšaties no dienas steigas?

Daba mani uzlādē. Ļoti patīk ceļot, šobrīd katru nedēļas nogali esmu kādā no Latvijas skaistākajām dabas takām, garākā pastaiga man ir bijusi ap 32 km dienā. Kad laikapstākļi neļauj doties pārgājienos, ar ģimeni spēlējam galda spēles, kā arī labs ēdiens, filma vai grāmata palīdz atgūt enerģiju.

Vai skolas gados matemātika bija viens no Jūsu mīļākajiem mācību priekšmetiem, kāpēc?

Pavisam noteikti. Matemātika, fizika un ķīmija bija mani mīļākie priekšmeti skolas laikā. Man bija paveicies ar matemātikas skolotājiem, visi bija apdāvināti ar labu humora izjūtu, kas padarīja matemātikas stundas kaut nedaudz interesantākas.

Bet pats galvenais, ka matemātikā visu varēja izdomāt ar loģisko domāšanu, nebija jāmacās

gadskaitļi vai personības no galvas, un šī iemesla dēļ arī pārbaudes

darbiem dažkārt varēja negatavoties.

„Matemātikā nav sarežģītu uzdevumu, matemātikā ir tikai interesanti uzdevumi!”

Vai Jūs piekrītat dotajam apgalvojumam? Pamatojiet savu atbildi!

Nepiekrītišu apgalvojumam – matemātikā mēdz būt arī garlaicīgi uzdevumi, kuri nesaista ne skolotājus, ne arī skolēnus. Šis bija viens no iemesliem, kādēļ bakalaura darbā veidoju savu praktisku uzdevumu krājumu. Gribēju parādīt, ka katrā vidusskolas tēmā ir iespējams atrast interesantus, ar reālo dzīvi saistītus uzdevumus.

...tajā bija ļoti daudz darba un izaugsmes iespējas, bet ļoti pietrūka mājas un ģimenes

Vai Jums sagādāja grūtības izdomāt ko un kā darīsiet pēc vidusskolas? Kādu ieteikumu/atziņu Jūs varat ieteikt 12. klašu skolēniem pirms galējās izvēles?

12. klases sākumā domāju, ka būšu farmaceite, jo gribēju iet mammas pēdās, katru mēnesi

Jūtu, ka esmu īstajā vietā. Visu, ko vēlējos savā ideālajā darba vietā, esmu ieguvusi šeit un pat vairāk

braucu uz Rīgu apmeklēt RSU kursus ķīmijā, taču 12. klases beigās klasesbiedrene man teica: “Ja es būtu tāds matemātikas guru kā Tu, es noteikti ar to kaut ko iesāktu!” Šī frāze man lika aizdomāties un ieklausīties sevī, kā rezultātā nokļuvu, manuprāt, labākajā Latvijas fakultātē. Es novēlu katram ieklausīties sevī, jo dziļi sirdī mēs apzināmies savas patiesās vēlmes un stiprās puses.

Kā Jūs vienā teikumā raksturotu mūsu skolu un skolēnus?

Ģimnāzijā ir patriotiska, tradīcijām bagāta vide, kurā ir ļoti radoši skolēni un uz mērķi virzīti skolotāji.

Kā Jūs jūtaties ģimnāzijā, vai ātri spējāt iejusties jaunā vidē?

Jūtu, ka esmu īstajā vietā. Visu, ko vēlējos savā ideālajā darba vietā, esmu ieguvusi šeit un pat vairāk. Kolektīvs ir ļoti atbalstošs

un atsaucīgs, kas ātri palīdzēja iejusties jaunajā vidē.

Kā Jūs izdomājāt jau pirmajā gadā ģimnāzijā savus spēkus pārbaudīt klases skolotājas lauciņā?

Gribēju būt maksimāli piederīga ģimnāzijai, piedalīties kopā ar jauniešiem visās skolas piedāvātajās aktivitātēs.

Viena lieta, kas Jums ir ļoti mīļa

ģimnāzijā, kāpēc?

Kafijas automāts - esmu īsts kafijas fans, tā man ļauj dienas skrējienā apstāties un atvilkt elpu.

Kāds ir Jūsu iecienītākais ēdiens pusdienās „mājas ēdnicā”?

Šobrīd, kad aiz loga klauvē pavasaris, tā vien gribas ēst svaigus produktus, tādēļ visur, kur vien var, tiek izmantoti uz palodzes izaudzētie loki. Ziemas periodā nedaudz aizrāvāmies ar mājas gatavotām picām, bet tagad ar tām tiek piebremzēts, lai skolēni pēc mājsēdes var atpazīt savu skolotāju.

Kā Jūs sevi raksturotu no skolēnu skata punkta?

Skolēni droši vien domā, vai es neesmu par jaunu, lai būtu skolotāja. Dažkārt ir bijis, ka gan skolotāji, gan skolēni mani ir sajaukuši kā vienu no audzēkņiem. Bet tam ir savi plusi, domāju, ka skolēni novērtē izpratni par mūsdienu jauniešu interesēm

un piedāvātās tehnoloģiju iespējas.

Kādas ir Jūsu domas par „melnajām bildītēm” tiešsaistes stundās?

Kameras tiešsaistes stundās ir ļoti svarīgas, jo tās rada klātesamības sajūtu, kā arī palīdz stundās virzīties uz priekšu, jo var redzēt, vai skolēns vēl raksta un domā vai ir jau pabeidzis darbu.

Kāds, jūsuprāt, ir skolotāju un skolēnu galvenais pluss un minuss, mācot un mācoties tālmācībā?

Labs pamats būs ielikts pašvadītajai mācīšanai, kas būtiski svarīga ir tieši vidusskolēniem, kuri plāno turpināt mācības augstskolā, taču mums visiem ļoti pietrūkst komunikācijas ar skolas biedriem.

Viena atziņa no šī neierastā ierobežojumu laika?

Cik ļoti svarīga mums ir komunikācija ar citiem cilvēkiem! Novēlu lielu izturību tiem, kuri šajā neierastajā laikā ir vieni paši!

Kāds ir Jūsu dzīves moto?

Vienmēr cīnīties par to, ko vēlies, jo pilnīgi viss ir iespējams!

Kāds ir Jūsu novēlējums kolēģiem un skolēniem?

Sargiet savu un tuvo veselību, kā arī šobrīd būtiski svarīgi ir izbaudīt ikvienu mazo mirkli!

Non scholae, sed vitae discimus - ne skolai, bet dzīvei mācāmies

Katrīna Feldmane (2012.gada absolvente)

Lai arī gadi mainās, šķiet, ka jautājumi, kas rodas katram, kurš grasās absolvēt skolu, nemainās. Ko darīt tālāk, vai esmu izvēlējis pareizo virzienu, vai man patiks un kā būs – tie ir normāli jautājumi izaugsmes ceļā. Es varu runāt tikai par savu pieredzi, kas varbūt var noderēt arī Tev kādā brīdī.

Tad nu lūk – ir 2012.gads, es tūlīt būšu absolvente, uztrauc eksāmenu rezultāti un tas, cik lielā mērā izdosies realizēt savus vēl neskaidros mērķus.

Par mani? Visi priekšmeti caurmērā patīk, atzīmes labas (ja neskaita, ka skolotāji Šablovskis un Miķelsone ik pa brīdim tika kaitināti ar vēlmi nodrošināt uz liecības septiņniekus), dziedāju korī, piedalījos debašu pulciņā un mācījos bioloģijas-ķīmijas novirzienā. Par ārstu gribēju mācīties jau kopš piektās klases un par to biju absolūti pārliecināta (nu labi, ap devīto klasi vēl nosvārstījos uz žurnālistiku, bet tas bija tāds īss mirklis). Un tad, kad šķiet, ka viss skaidrs, RSU Medicīnas fakultāte jau gaida un nekādu šaubu nav, ir taču jānotiek kaut kam tādā, kas drusku to laivu sašūpina.

Visi absolventi skrien sniegt dokumentus, visur rindas, ir ātri jāizdomā savas prioritātes, kuras norādīt pieteikumā. Skaidrs, ka medicīna, kas tas par jautājumu? Bet nē, izrādās, ka jānorāda vairākas, ja nu pirmajā izvēlē netieku konkursā apstiprināta uz budžeta vietu. Nu labi, biju dzirdējusi un pie sevis nodomājuši, ka varbūt jurisprudences varētu būt man tīri tā neko izvēle un norādu to. Paiet norādītais konkursa laiks, un e-pastā tiek ziņots par uzņemšanas rezultātiem. Ir cilvēki, kas pārdzīvo, ka nav tikuši pirmās prioritātes studiju kursos, ir, kas pārdzīvo, ka ir

es, ja pati par to nepārliecināšos. Neieslīgstot jautrās detaļās par to, kā šie divi gadi beidzās un ar kādiem pārbaudījumiem un savu robežu pārbaudīšanu vajadzēja saskarties, es otrā gada vasarā nolēmu iesniegt LU dokumentus budžeta uz juristiem. Atceros, ka otrajā reizē ejot sniegt dokumentus, pie sevis pasmaidīju par to, cik jaunie absolventi ir bikli un nedroši. Es taču biju tāda pati. Tagad, nosēžoties pie konsultantes galda, lai aizpildītu anketu, pārliecināju, ka negrasos atzīmēt neko citu, izņemot budžeta vietu juristos, jo nekas cits mani neinteresē. Un

Dari un uzdrīksties sev uzticēties – neviens nezina, kas ir pareizākais ceļš, kurš mums ir jāizvēlas.

no tās dienas es pārliecinājos, ka savām durvīm nevar paiet garām, jo uzņemšanas

tikuši, bet ne budžeta, un tad esmu es, kas Stradiņos ir tikusi budžeta medicīnā un Latvijas Universitātē budžeta juristos. KO TAGAD DARĪT??

Skaidrs, ka tuvākajiem cilvēkiem ir viens skatījums uz šo – jāiet uz mediķiem, juristu taču daudz un nebūs darbs, bet ārstam vienmēr būs darbs, ārsts var strādāt jebkurā valstī, jurists nē, jo jurists nepārzinās visu valstu likumdošanu un Tu taču gribēji būt ārsts jau kopš piektās klases un mācījies bioloģijas-ķīmijas novirzienā. Nu labi, taisnība jau ir, izdomāju, ka riskēšu un iešu uz mediķiem. Daudz neiedziļinoties detaļās (bet, ja ir kādi jautājumi, noteikti var tos pajautāt), nomācījos Stradiņos divus gadus. Vai man patika? Jā. Vai bija grūti? Jā. Vai es gribēju iet prom? Jā, jau pēc pirmā gada likās, ka kaut kas īsti nav, bet nu visi pārliecināja, ka pirmie divi gadi ir paši grūtākie, un es taču nebūšu

rezultāti pārliecināši atgriezta mani uz tām otrām sliekšņiem un jau rudenī uzsāku studijas LU Juridiskajā fakultātē.

Kas mani pārliecināja, ka tā ir pareizā izvēle? Brīdis, kad sēžu pārpildītā auditorijā, ir karsts, tiek lasīta lekcija Latvijas tiesību vēsturē, bet es sēžu un jūtos tā, it kā milzīgā puzzle būtu ielikusi pēdējo gabaliņu. Es pēkšņi saprotu, ka jā, te man bija jābūt. Atbildot uz pasniedzēju jautājumiem, es jutos pārliecināta, pat, ja atbilde nav līdz galam pareiza. Manī ir azarts meklēt pareizās atbildes, man gribas iet uz lekcijām un man gribas uzzināt vairāk.

Loģisks jautājums – vai es nožēloju, ka aizgāju no medicīnas fakultātes? Nē, nevienu dienu. Es apzinos, ka priekš sevis izvēlējos labāko, ko varēju (un tad, kad juristos latīņu valodā bija ne tikai jāamācās vārdu, bet jāamācās tulkot

tekstus un tos lasīt, izklausījos kā ragana, jo mediķos jau šo to biju apguvusi, bija jāpasmaida, kad visi priekšējos solos sēdošie pagriezās, lai paskatītos, kurš mēģina izsaukt garus no citas pasaules). Vai es vēlreiz darītu citādi un uzreiz ietu uz juristiem? Nē, jo tā pieredze, kuru ieguvu Stradiņos, mani noteikti norūdīja un ļāva daudz vieglāk izturēt studijas LU. Vai tiešām ir tā, ka juristu tik daudz, ka viņus nav kur likt? Nē, varu mierīgu sirdi teikt, ka tāpat kā citās fakultātēs – absolventu ir daudz, bet labu speciālistu vienmēr ir jāmeklē.

Ko es ieteiktu?

Nebaidies no savas izvēles – laicīgi sāc domāt par to, kas Tev patīk un interesē, bet skolas laikā tomēr ieteiktu fokusēties uz labiem rezultātiem ikvienā priekšmetā, jo, ja izdomāsi mainīt virzienu, labi vērtējumi eksāmenos un atestātā noteikti var aiztaupīt daļu rūpju. Esi

aktīvs arī ārpusstundu aktivitātēs – arī tas var palīdzēt saprast, kas interesē.

Ievāc informāciju – kur varu mācīties, cik ilgi ir jāamācās, kādas ir prasības iestājoties, vai ir budžeta vietas, kāda ir rotācijas kārtība, kādas ir dzīvošanas iespējas, kādas ir atsauksmes, runā ar studentiem (ieliec Facebook ziņu, ka meklē kādu, kas studē x fakultātē y augstskolā un ir gatavs dalīties pieredzē – noteikti atradīsi), bet rūpīgi izvērtē to informāciju, kas Tev tiek sniegta.

Dari un uzdrīksties sev uzticēties – neviens nezina, kas ir pareizākais ceļš, kurš mums ir jāizvēlas. Tas, kas ir viennozīmīgi skaidrs – nebūs viegli, reizēm būs tik grūti, ka negribēsies pat celties no gultas un būs vienalga, bet tici savai sajūtai. Ja kaut kas neliekas pareizi un šķiet, ka, airējot savu laiviņu, esi nomaldījies no maršruta

vai trāpījis krācēs, nesteidzies mainīt laivu un airus, pirms neesi uzvilcis glābšanas vestu un ieraudzījis to nākamo laivu, kurā kāpsi. Ja nu tiešām viss ir slikti un nekas nav skaidrs, vienmēr var izpeldēt krastā un paskatīties no malas. Tikai mēs katrs pats esam atbildīgi par savu nākotni, tie, kas mums apkārt – var atbalstīt, piešķirt krāsas un palīdzēt, bet dienas beigās tikai katrs pats var izvērtēt, kā ir bijis un kā gājis, jo tā ir tikai mūsu pieredze un tā ir laba tieši tāpēc, ka katram unikāla.

Lai izdodas! Es ticu, ka Tu spēsi saskaņot savu ceļu. Nesolu, ka uzreiz, bet noteikti būs interesanti! Ja ir kādi jautājumi vai vienkārši gribās parunāt – droši dod ziņu, noteikti parunāsim.

Ko darīt pēc divpadsmitās klases?

Emīls Ozoliņš (12.a)

Būt divpadsmitās klases skolēnam ir diezgan interesants periods cilvēka dzīvē, lai neteiktu vairāk. Ikdienas saziņā bieži vien tiek pārrunāti standarta jautājumi, kā piemēram: "Kā iet? Ko dari? Ko darīsi pēc divpadsmitās klases?" Citreiz gadās tā, ka nekas cits, izņemot eksāmenus un tālāko izvēli netiek pārrunāts, kas var būt ekstra nogurdinoši jaunietim, kurš vēl nezina, ko darīs pēc atestāta saņemšanas.

Kas vidusmēra divpadsmitās klases skolēnam ir nomierinošākais teikums? "Es arī vēl neesmu izdarījis." Protams, vārdu 'izdarījis' var aizstāt ar 'izdomājis', 'izpildījis' un citiem, taču visnomierinošākā sajūta nenoliedzami ir tā, ka tu neesi viens pats. Tiesa gan, mēs bieži izvēlamies neuzvert šo secinājumu, kad mums to vārds vārdā arī pasaka.

Lai kaut cik apliecinātu šo sajūtu, ka mēs neesam vieni paši šajās dzīves problēmās, aprunājos ar trīs skolēniem un absolventiem, lai parādītu viņu personīgo pieredzi.

Vienīgais variants, par ko biju domājuši

Divpadsmito klašu skolēnu vidū ir divas meitenes, kuras nākamgad dosies uz ASV, pateicoties saviem panākumiem tenisā, viena no tām ir nu jau mana bijusī

klasesbiedrene, bet otra ir mana klasesbiedrene, **12.a klases skolniece Elza Tomase**, kura nākamgad uzsāks studijas Tenesī universitātē, turpat, kur 2018. gada absolvente Rebeka Mertena. Viņai tad uzdevu pāris jautājumus.

Ķersimies vērsim pie ragiem – ko Tu darīsi pēc divpadsmitās klases?

Tātad, pēc divpadsmitās klases es došos lielajā piedzīvojumā uz Ameriku, kurā pavadīšu piecus, cerams, labākos gadus savā dzīvē.

Kā Tu nonāci tieši pie šī lēmuma?

Amerika vienmēr ir bijis mans sapnis. Vienmēr esmu vēlējiesies tur studēt un spēlēt tenisu. Pie šī lēmuma nonācu tajā brīdī, kad universitātes pašas sāka izrādīt

interesi un gribēja, lai braucu pie viņiem studēt.

Vai bija arī kādi citi iespējamie varianti, kur doties tālāk? Kādi?

Teikšu godīgi, šis pa lielam bija vienīgais variants, par ko biju un esmu domājusi. Protams, ja es nespēlētu tenisu un nebūtu šāda iespēja braukt uz Ameriku, tad noteikti gribētos pēc divpadsmitās klases braukt uz ārzemēm studēt.

Vai Tev kaut kādā brīdī bija neskaidrības par to, ko un kā darīsi tālāk?

Neskaidrība bija tajā brīdī, kad vēl neviena universitāte nebija man uzrakstījusi, tas bija apmēram 9. klasē. Es zināju to, ka, ja man nebūs piedāvājumi no Amerikas universitātēm, tad par Amerikas dzīvi varu aizmirst, jo par universitāti izmaksas ir ļoti lielas.

Ja Tu nesaistītu savu tālāko izglītības dzīvi ar sportu, ko citu Tu darītu?

Hmm... šis ir labs jautājums. Ja es nebūtu sportiste un nebrauktu uz Ameriku, tad, kā jau minēju iepriekš, brauktu uz ārzemēm, precīzāk, uz Nīderlandi, jo tā ir nākamā vieta pēc Amerikas, kur es gribētu studēt un dzīvot. Visticamāk mācītos kaut ko saistībā ar biznesu. Pašlaik domāju, ka varētu mācīties par nekustamajiem īpašumiem, bet tas vēl nav akmenī kalts, un ir vēl mazliet laika, lai padomātu.

Būsī godīgi – vai tagad, kad esi jau “tikusi iekšā”, nav daudz citādāka

attieksme pret skolu un skolas darbiem, it īpaši sēžot mājās?

Protams, ir atvieglojums, kad esi parakstījis līgumu jau ar universitāti un nav vairs jāuztraucas par to, ko darīšu pēc vidusskolas. Taču universitātei vēl jāprojām ir svarīga mana divpadsmitās klases liecība, tāpēc baigi atļaut arī nevaru, protams, ir grūti šajā laikā

Paņemt gadu starpā (tā saucamo “gap year”) nav slikti.

mācīties un piespiest sevi, ja vari gulēt mājās visu dienu un neko nedarīt. Amerika ir vienīgais iemesls, kas mani pašlaik motivē mācīties.

Darīt to, kas tiešām jūs interesē

Protams, ne visi varēs kļūt par profesionāliem sportistiem vai izmantot sportu kā līdzekli, lai iegūtu pēc iespējas labāku augstāko izglītību.

Aprunājos arī ar **pagājušā gada ģimnāzijas absolventi** un vienu no manām kolēģēm skolas sporta sektorā pagājušajā gadā **Viktoriju Pelnēnu**, kurai īsti nebija ideju, ko darīt tālāk.

Kur un ko Tu šobrīd mācies?

Es šobrīd Liepājas Universitātē mācos dizainu (fotomākslu) pirmajā kursā.

Kā nonāci tieši pie šāda lēmuma?

Nonācu pie šāda lēmuma, jo vēlējos darīt to, kas man patīk, un palikt pilsētā, kura man ir mīļa, tāpēc izvēlējos studēt tieši Liepājā. Izvēlējos tieši dizainu, jo zem šīs programmas apakšvirziens bija fotomāksla, kas mani ļoti uzrunāja un ieinteresēja.

Vai bija arī kādi citi varianti? Kādi?

Man nebija neviena cita varianta, kur iet mācīties, pieteicos tikai vienai universitātei un cerēju, ka

mani pieņems.

Kā Tev gāja ar mācībām divpadsmitajā klasē, ja īsti nezināji, ko vēlies darīt tālāk?

Man ar mācībām divpadsmitajā klasē gāja ļoti interesanti, bija

priekšmeti, ar kuriem es biju uz Tu, un citi, ar kuriem es biju uz Jūs. Taču diži neiespringu uz tādām mācībām, kā, piemēram, ķīmiju un fiziku, jo zināju, ka tās galīgi mani nākotnē neinteresēs. Taču bija arī mācības, kuras man ļoti patika, kā, piemēram, literatūra un angļu valoda.

Vai kopumā esi apmierināta ar savu izvēli?

Es teiktu, ka esmu ļoti apmierināta ar savu izvēli, es daru to, kas man patīk un kas bija mans vaļasprieks (fotografēšana) jau ilgu laiku, pirms to sāku mācīties profesionāli.

Ko Tu ieteiktu jauniešiem, kuriem īsti nav ideju, ko darīt tālāk?

Es ticu, ka ir daudzi jaunieši, kuri nezina, vai izdarīs pareizo izvēli ar mācībām, kuri šaubās, vai tas tiešām ir tas, ko viņi vēlas darīt nākotnē, un kuri vispār nezina, ko vēlas darīt pēc vidusskolas beigšanas. Es ieteiktu, lai arī cik banāli tas neizklausītos, sekot saviem sapņiem, darīt to, kas tiešām jūs interesē. Tomēr, ja nu galīgi nav idejas, ko darīt tālāk, vienmēr ir iespēja aiziet pie karjeras konsultanta vai vienkārši skatīties, ko piedāvā univeristātes, un varbūt kāda no šīm profesijām uzrunās tieši tevi.

Uzticēties sev un savām idejām

Ir arī tādi cilvēki, kas šobrīd ir pārliecināti par savu nākamo lielo dzīves izvēli. Taču ne vienmēr viss dzīvē iegrozās tā, kā ir plānots, kā tas notika **2018.gada absolventei Kristai Kīnai**, ar kuru darbojos kopā arī skolas sporta sektorā, tiesa gan, tad vēl gāju pamatskolā.

Kur un ko Tu šobrīd mācies?

Pašlaik mācos Rīgas Stradiņa universitātes Rehabilitācijas fakultātē, studiju programmā “Audiologopēdija”.

Kā nonāci tieši pie šāda lēmuma?

Atzīšos, ka nekad iepriekš nebiju pat apsvērusi ideju mācīties Rīgas Stradiņa universitātē, visās izstādēs “Skola 2018”, “Skola 2017”, u.c.– gāju ar lielu likumu RSU stendiem, kādas vieslekcijas par RSU turpat vēl skolas solā sēžot – nekad tādās neapmeklēju, vienkārši zināju, ka tur nekad nemācišos. Bet kā tad īsti nonācu tur, kur es esmu? Raksturotu to ar kaut ko maģisku, jo laikā, kad valstī notika dokumentu iesniegšanas periods augstskolās, es nolēmu tāpat vien iesniegt dokumentus arī RSU (tai laikā notika Vispārējie latviešu Dziesmu un Deju svētki, un ar skolas kori dzīvojām skolā, kas bija diezgan netālu no RSU), nu tad vienu dienu aizbraucu un iesniedzu tur dokumentus. Noslēdzās dokumentu iesniegšana augstskolās, saņēmu ziņu gan no RTU, gan no RSU, ka esmu tikusi abās universitātēs un nedēļu vēlāk attapos, apstiprinot studiju līgumu turpat RSU. Svarīgākais šajā – tu nekad nezini, kur tu vari nonākt pēc vidusskolas, tāpēc, ja nolem kaut kur iesniegt dokumentus tāpat vien – dari to, iespējams, tā būs bijusi tava labākā dzīves realizētā ideja.

Vai bija arī kādi citi varianti? Kādi? Kāpēc mainīj domas?

Jā, protams, ka bija. Visu vidusskolu vēlējos studēt Rīgas Tehniskajā universitātē, taču dzīve tomēr bija sagatavojusi ko citu, un, kā es mēdzu teikt tsumā, “aizgāju garām RTU”.

Kā Tev gāja ar mācībām divpadsmitajā klasē, ja jau likās, ka iesi uz vienu, bet tad beigās aizgāji uz kaut ko citu?

Ar mācībām gāja labi, lielāku uzsvāru liku tieši uz

fiziku un matemātiku, jo, kā jau teicu, gribēju studēt RTU. Bet noteikti gudrākā izvēle tieši vidusskolas laikā bija pieteikties vairākiem izvēles eksāmeniem, liku gan fiziku, gan bioloģiju, gan ģeogrāfiju, gan informātiku, jo tomēr tu nekad nezini, vai nevajadzēs kādu no eksāmeniem, nekad nezini, vai nebūs situācija kā man, kad kāds vēl papildus eksāmens dod iespēju pieteikties kādai programmai pilnīgi citā augstskolā.

Vai kopumā esi apmierināta ar savu izvēli?

Uzsākot studijas, īsti vēl neaptvēru to, ka nu 4 gadi būs jāpavada Rīgas Stradiņa universitātē, mācoties veselības zinātņi, tam esot kam pilnīgi pretējam iepriekšējo 3 gadu plānam mācīties eksaktās zinātnes. Bet tagad jau pēc 2,5 pavadītiem gadiem RSU varu droši teikt, ka esmu laimīga par savu izvēli un nevēlētos šobrīd atrasties kur citur, tāpēc laikam gan pateicos liktenim, ka kas šāds notika un nezināmu iemeslu dēļ nokļuvu tur, kur esmu tagad.

Ko Tu ieteiktu jauniešiem, kuriem īsti nav ideju, ko darīt tālāk?

Es noteikti ieteiktu paļauties uz likteni vai kā citādi to katrs no mums mēdz saukt, jo vienmēr tu nonāksi tieši tur, kur ir jānonāk, vai izdarīsi to izvēli, kura pēc laika būs izrādījusies pareizā. Tomēr, ja ir jāiesaka kas praktiskāks, es noteikti ieteiktu vispirms kaut uz lapas uzrakstīt to, ko tev patīk darīt un no tā mēģināt saprast, vai kāda no tām lietām varētu būt saistīta arī tev nākotnē. Ja tiec jau tik tālu un ir kaut kas, kas gan patīk, gan noderēs tev nākotnē, tad mēģināt atrast veidus, kā šo lietu attīstīt – apgūstot to jau nākamajā līmenī jeb studējot kādā augstskolā, apmeklējot kādus kursus vai vienkārši strādāt, vai darīt ko citu, paralēli attīstot šo lietu, kura tev patīk. Bet noteikti, ka kopumā vienkārši uzticēties sev, savām idejām un pieņemt tos lēmumus, kas tai brīdī liekas labākie.

Tas galu galā paliks jūsu pašu rokās

Kā jau lasījāt šajās mazajās intervijās, daudzi skolēni iet cauri līdzīgām problēmām. Manuprāt, ir ļoti svarīgi atcerēties, ka neesam vieni paši. Arī es ilgu laiku nevarēju saprast, ko vēlos darīt nākotnē, tādēļ apmeklēju pēc iespējas vairāk lekciju un uzņēmu pēc iespējas vairāk zināšanu. Vēlējos padalīties ar dažiem raidījumu vadītājas un televīzijas producentes Kristīnes Kulačkovskas ieteikumiem, par kuriem viņa runāja Jauno Politiku skolā 2019. gadā, kuru apmeklēju Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultātē Rīgā: Izbrauciet no Latvijas. Bet pavisam noteikti

atgriezieties.

Paņemt gadu starpā (tā saucamo "gap year") nav slikti.

Nav arī slikti "aizšaut garām" savu universitātes izvēli.

Vienpadsmitajā klasē skolas konferencē "Spekkes lasījumi" man ar maniem skolēnu parlamenta kolēģiem (sveiciens jums, jūs esat labākie) nācās uzstāties teju visu skolas skolotāju priekšā par dažādām ar izglītību saistītām tēmām, tajā skaitā par to, kā labāk iemācīt kaut ko skolēniem. Tā kā toreiz, vadot stundas citiem skolēniem, pie satriecošiem rezultātiem netikām, toreiz uzstājoties teicu (aptuveni pārfrāzēju, tas tomēr bija kādu laiku atpakaļ): "Mēs jums nevaram

precīzi soli pa solim pateikt, kā un kas jādara, jo tādas atbildes mēs nekad neiegūsim."

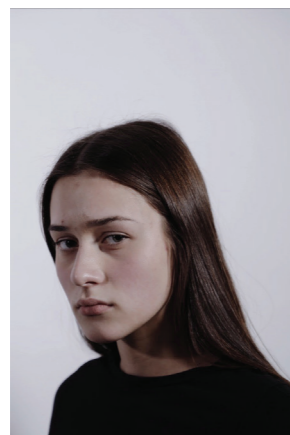
Tāpat es arī nevaru pateikt nevienam, ko un kā viņam vai viņai pareizi darīt saistībā ar savu turpmāko izvēli. Tas galu galā paliks jūsu pašu rokās. Nav obligāti jāiekļaujas kādos sabiedrības rāmjos vai mērauklās un "jātrāpa ar pirmo" savā universitātes izvēlē. Visam savs laiks, galvenais, ticiet sev.

Paldies meitenēm par atvēlēto laiku un atbildēm, ceru, ka gan viņām, gan arī jums viss izdosies!

Skola - punkts vai komats zināšanām

Saruna ar sevi

Rebeka Zvirbule (11.c)

"Mūžu dzīvo, mūžu mācies"- dzīves patiesība vai tikai sens teiciens, kas reizi pa reizei izsprūk pār vecvecāku lūpām? Uz šo jautājumu diemžēl atbildi nevarēšu sniegt, jo mūžu vēl neesmu nodzīvojusi. Tas noteikti sev būtu jāprasa pēc vairākiem gadiem. Nezinu, vai jaunas zināšanas, prasmes un pieredze būs daļa no manas ikdienas nākotnē, taču šobrīd, kad ierastās aktivitātes ir ierobežotas, tās piepilda mani ar iedvesmu un paplašina pasauli, kurā mīt mans (sa)prāts.

Nonākot situācijā, kas ir pakļāvusi teju visu pasauli stingriem ierobežojumiem, neeksistējoša klātienē saskarsme ar sabiedrību nemitīgi mani rosina veidot sarunu, bet šoreiz ar sevi un pat dažos gadījumos dialogu, reprezentējot vairākus viedokļus un argumentus. Klusums no bijušās ikdienas man arī ir atgādinājais, cik būtiski ir ieklausīties sevī un

izprast nesaskatāmo daļu no pasaules. Šī iemesla dēļ vēlos tevi iepazīstināt ar kādu šobrīd sev aktuālu sarunu par zināšanām pēc skolas manā, kā arī citu cilvēku dzīvēs.

Pats savu pieturzīmju autors

Pirmā asociācija, kas aspīd mani, domājot par zināšanām, iespējams, saistās ar skolu, kas sniedz mācību procesa prototipu. Jaunas zināšanas mūsu ikdienā iziet caur attīstības procesu: mācību stunda, pieraksti, mācību stunda, pieraksti, atkārtojums pirms pārbaudes darba un tad, visbeidzot, pats pārbaudes darbs, kuram būtu jānosaka konkrētas personas zināšanu līmenis un tēmas izpratne. Ne vienmēr skolēni var iegūt objektīvu vērtējumu par ieguldīto darbu, tādējādi dažkārt rodas daļēja izpratne par savu zināšanu atbilstību kādā mācību priekšmetā vai nozarē. Piemēram, attālināto mācību procesā noteikti daļa skolēnu apzinās, ka pašreizējais sekmju izraksts nebūs iespējams, kad mācības atgriezīsies atpakaļ klātienē formātā, jo mājās zināšanu novērtējuma objektivitātei zūd ietekme.

Zemapziņā slēpjas doma, ka jaunām zināšanām ir jāmeļo ceļš caur šiem informācijas apstrādes posmiem, pirms tās var uzskatīt par "apgūtām". Balstoties uz maniem novērojumiem, motivācijas pēc jaunām zināšanām nav tad, kad aprobežoju

sevi ar šaubām. Šim prototipam nevajadzētu būt šķērslim, lai veicinātu tieksmi pēc zināšanām jebkurā sev tīkamā jomā ārpus skolas, tādēļ izvēle paliek katra paša rokās, vai apgūt papildu zināšanas, pārkāpjot pār skolas sliekšni (šajā laikā datora ekrānu), vai nē. Ieradums, ka zināšanas "pasniedz uz paplātes" vai "ieliek ar karoti mutē", kā tautā mēdz dēvēt, būtu jāsamazina. Tas jau pamazām tiek darīts attālināto mācību procesā, turklāt pieejamo resursu klāsts patstāvīgai pasaules izzināšanai ir daudz iespaidīgāks, nekā tas ir bijis agrāk.

Indivīda autonomija

Man dzīvē nenoderēs akadēmiskas zināšanas. Nav nepieciešamības piesārņot savu galvu ar lieku informāciju. Šādus argumentus pret zināšanu paplašināšanu nereti esmu dzirdējusi no apkārtējiem vienaudžiem un pat no sevis. Neņemt vērā pavisam vienkāršus, bet no sākotnējā iespaida loģiski pesimistiskus apgalvojumus būtu muļķīgi. Katrs cilvēks taču vēlas iegūt zināšanas un prasmes, kas tieši nodērēs sadzīvīskos dzīves aspektos un kuras varēsīm pielietot uzreiz. Protams, šāda veida zināšanas ir svarīgas izdzīvošanai, bet, kad tās ir pietiekamas šī brīža vajadzībām, ir jāspēr nākamais solis. Vai mazs bērns atmeta domu par valodas apguvi, kad sāka staigāt?

Nesen iepazinos ar Hārvardas medicīnas skolas neiroloģijas docentes Keitas Papas pētījumu par to, kā jaunu aktivitāšu ieviešana ikdienā var uzlabot domāšanas spējas un labsajūtu. Pirms tam man šķita, ka es sev biju izveidojusi ilūziju, ka pēc amizantas grāmatas izlasīšanas jūtos gan fiziski, gan emocionāli labāk un nosvērtāk. Tagad pārliecinājos, ka piedzīvoju garīgu uzplaukumu. Es pat varētu izvīzīt subjektīvu secinājumu, ka pašizaugsmē spēj nostiprināt indivīda personību, līdz ar to rodot sava veida autonomiju - spēju veidot savu viedokli un virzīt dzīvi pēc saviem ieskatiem.

Manas vides resursi

Vai esi kādreiz aizdomājies par to, ka vēl pirms neilga laika taviem vecākiem svešus terminus bija jāmeklē enciklopēdijās vai jājautā kādam speciālistam? Šobrīd man tas šķiet kā pārāk sarežģīts un laikietilpīgs process. Dažkārt es izniekoju iespēju paņemt mobilo ierīci rokās un uzmeklēt konkrēto vārdu internetā, bet tas taču ir viegli. Tāpat mūsdienās sarežģīti nav noskatīties kādu izglītojošu video vai filmu par tēmu, kuru sen esi vēlējies izpētīt, taču nav bijis pietiekami daudz laika vai motivācijas, izlasīt grāmatu, kura varbūt

noputējusi stāv pašā zemākajā plauktā, bet tās nosaukums ir saistošs, vai arī izmantot plašos interneta resursus, lai spētu atrast "savu ķērienu", kas tikpat labi varētu tevi ievirzīt pareizajā virzienā, izvēloties savu karjeru. Paaudzei Z, salīdzinot ar iepriekšējām, ir plašas priekšrocības šajā jomā, tādēļ atjaunot savu bērniības zinātkāri ir produktīvāk un vieglāk nekā jebkad.

Bremzes jeb īslaicīgie smadzeņu stimuli

Stundām ilga smadzeņu nodarbināšana ar viegli uztveramu saturu internetā, aizraušanās ar sociālajiem medijiem vai videospēlēm ir tikai dažādi faktori, kas izraisa vēlmi aprobežot savu prasmju vai zināšanu klāstu ar to, kas tiek mācīts skolā. Man ir grūti noticēt, ka katram cilvēkam uz pasaules nav kaut vai viena nodarbe, kuras laikā cilvēks varētu veicināt savu izaugsmi un kuru cilvēks varētu maksimāli izbaudīt. Pēc savas pieredzes esmu sapratusi to, ka, nomācot savas smadzenes ar informācijas pārplūdi, var tik tiešām

Klusums no bijušās ikdienas man arī ir atgādinājais, cik būtiski ir ieklausīties sevī un izprast nesaskatāmo daļu no pasaules

ietekmēt cilvēkus negatīvi, bet, "sērfojot" internetā bezmērķīgi, tiek neapzināti uztverts tāds informācijas apjoms, par kādu mūsu senči, lasot ogas vai medījot

gadsimtiem atpakaļ, nebūtu spējuši iedomāties. Un varētu pat teikt, ka neskaitāmos gadījumos šī informācija nerodina nekādas pārdomas, tādēļ kā jebkura kaitīga aktivitāte tā kļūst par problēmu, ja paliekam atkarīgi no tās. Pārspīlēti domājot, cik cilvēku šobrīd savā ikdienā varētu izmantot Nokia 1100?

Es zinu tikai to, ka neko nezinu (bet citi nezina pat to)

Jauniegūtās zināšanas attālina personu no savas sākotnējās realitātes un liek apšaubīt savu kvalifikāciju jebkurā dzīves jomā. Nav konkrētas formulas, kas paskaidrotu procesu, kā apgūt prasmes pašmācības ceļā. Skolā (vismaz klātienē) tiek sniegta diezgan strukturēta pieeja šim procesam. Ja skolēni izpilda un izlasa prasīto, tad pēc būtības būtu jāizprot visa tēma, bet tā diemžēl nav. Iespējams, neviens pat nezina, kādus atklājumus cilvēce spēš radīt kādā nozarē pēc vairākiem gadiem. Kā piemēru varu minēt viduslaikus, kad liela sabiedrības daļa ticēja, ka Zeme ir plakana, lai gan antīkajā pasaulē matemātiķis Eratostens bija veicis aprēķinus par Zemes apkārtmēru. Mūsdienās cilvēce ir pārliecinājusies, ka šis Senās Grieķijas matemātiķis bija pieļāvis tikai 1% kļūdu.

Un pie tam daži profesionāļi specifiskās nozarēs velta visu savu dzīvi konkrētas nišes izpētei. Galu galā nav iespējams zināt kaut ko tā īsti līdz galam, un no tā izriet, ka cilvēki uz kopējā fona neko nezina un nezinās. Es neuzskatu, ka par to būtu jāsatraucas, jo vienmēr varam būt paši uz sava fona, nevis kopējā (lūk, tāda dzīves īpatnība).

Līdzsvars

Galējības ir cilvēka traucēklis. Atrast balansu starp pārāk intensīvu produktivitāti un slinkumu

vai nespēju pilnveidot sevi ir izaicinoši. Izdegšana noteikti nav sveša zinātkāriem un apsēstības pilniem pašizaugsmes meklētājiem. Zelta vidusceļš gandrīz vienmēr ir visizdevīgākā opcija. Vai to kādreiz ir kāds sasniedzis?

Apkopojot ilgi krātās pārdomas, saprotu, ka, lai gan pašizolācija ir uzlikusi sava veida nastu uz sabiedrības kopumu, katram indivīdam ir dots papildu laiks un klusums, lai iztirzātu jautājumus, uz kuriem pareizu atbilžu nav. Pielikt punktu vai komatu zināšanām pēc stundām vai pabeidzot skolu,

tā ir katra paša brīva izvēle. Pats svarīgākais manā izpratnē ir apzināties savas vēlmes, nepalaidēt garām iespējas, nepazaudēt sevi īslaicīgos stimulus, izveidot līdzsvaru un darīt to, kas sagādā gandarījumu un smaidu uz lūpām.

Es un mēs jeb attiecības klasē

Elizabete Alise Auza (10.b)

Attiecības. Parasti jau šis vārds visiem saistās ar romantiku un mīlestību, visu to čīzī padarīšanu. Patiesībā jau mēs visi esam sava veida attiecībās ar jebkuru mums apkārt esošo vai neesošo. Ar saviem draugiem mēs esam labās, tuvās, draudzīgās attiecībās. Mēs viens otru cienām. Ar skolotājiem esam visbiežāk profesionālās un formālās attiecībās. Protams, ir skolotāji, kas ir mūsu draugi un ar kuriem varam paklačoties par dzīvi un kopā pasmieties. Bet kādas ir attiecības ar saviem klases biedriem? Vai skolotājiem uz tām ir ietekme? Vai šīs īsās skolas gadu saiknes ir ciešas?

Godīgi sakot, vēl šodien neesmu sapratusi, pēc kāda

principa sadala klases. Laikam jau tā tīri uz labu laimi. Domāju, ka tie ir paši pirmsākumi klasei, kolektīvam, ar kuru kopā jāpavada trīs gadi. Bet ne vienmēr. Kāds aiziet no skolas, kāds pārceļas, vēl kāds pievienojas jau esošajam kolektīvam. Tie visi ir tādi mazi sadzīvīski faktori, kuriem patiesībā ir liela ietekme uz klases kopīgo auru un sadzīvi. Atceros, ka sākumskolā man bija forša klase. Man patika. Mēs bijām sportiski, gudri, draudzīgi. Mums bija ļoti mīļa klases audzinātāja, kas mūs stimulēja darīt vairāk un labāk, pieteica mūs dažādām olimpiādēm un konkursiem gan kā klasi, gan individuāli. Protams, tas radīja sava veida konkurenci mūsu starpā, bet tā bija patīkama.

Mani pirmie pamatskolas gadi pagāja citā skolā. Tie bija grūti. Mācībās man gāja labi-atzīmes labas, piedalījās olimpiādēs, bet kaut kas nebija labi. Ar nožēlu jāsaka, ka vislielākais ietekmējošais faktors bija mana tā laika klase.

Viņi bija forši, gudri jaunieši, bet mēs kopumā bijām burtiski toksiski. Mēs cits citu pazemojām, nepalīdzējām viens otram, pie katras izdevības kāds par kādu paņirgājās. Klases audzinātāja pielika visas savas pūles, lai situāciju mainītu, taču nesekmīgi. Man tas viss pieriebās. Man bija tiešām apnicis katru dienu klausīties tās muļķības.

8. klasē man radās iespēja mainīt skolu. Man radās iespēja kļūt par ģimnāzisti. Es to pieņēmu. Es šo iespēju izmantoju. Es kļuva par daļu no ģimnāzijas ģimenes, un šo lēmumu neesmu nožēlojusi ne minūti kopš skolu maiņas. Pievienojoties savai jaunajai klasei, man bija lieliska iespēja izbaudīt nepārspējami draudzīgu, atbalstošu, gudru un talantīgu klases kolektīvu. Tie bija mani labākie pamatskolas gadi. Tādus patiesi novēlu katram.

Vidusskolā mācos nu jau piecus mēnešus. Jauna klase, citi skolotāji, tā pati skola. Viss

tik svešs, bet tajā pašā laikā tik pazīstams. Es varu teikt, ka man ir superīga klase. Šo attālināto mācību laikā mēs turpinām saliedēties. Visu šo laiku, ko esmu pavadījis ģimnāzijā, man ir veicies ar klases biedriem un skolotājiem. Mūsu klases skolotāja regulāri par mums apvaicājas, veido klases stundas, māca mums dažādas vērtīgas prasmes, kuras ir īpaši noderīgas attālināto mācību laikā.

Manuprāt, katram ir sava īstā vieta. Mana pirmā skola bija man piemērota manam sākumam, taču ne turpinājumam. Ģimnāzija ir mana vieta tagadnei. Es to apzinos. Manuprāt, katram būtu tas jāapzinās. Jāatrod sava vieta. Katram būtu kaut kādā laikā savā dzīvē jāsaprot sava vieta, tā jāsameklē un jāpieņem. Ar savu tagadējo klasi klātienē kopā mācījos mazāk kā divus mēnešus. Domāju, ka tas bija pietiekami, lai viņus iepazītu un sadraudzētos. Attālināto mācību laikā esam daudz strādājuši pie tā, lai saliedētos, lai viens otru vairāk iepazītu. Es uzskatu, ka mums tas ļoti labi izdodas, bet vienmēr var vairāk un labāk.

Kā skolēni šobrīd saredz attiecības klasē un to svarīgumu?

Uzdodot šo jautājumu dažiem skolas biedriem, atbilde bija nepārprotama -tas

Ģimnāzija ir mana vieta tagadnei. Es to apzinos.

ir svarīgi. Visi atbildēja, ka attiecības klases biedru starpā ir ļoti svarīgās un ka tām ir tiešām liela nozīme. Nevar nepieņemt. Īpaši jau attālināto mācību laikā uzturēt labus kontaktus ar klasi ir ļoti svarīgi. Situācija šobrīd ir tāda, ka mums nepietiek ar 24 stundām diennaktī, lai paveiktu skolas darbus, tāpēc bieži vien tieši klases biedri ir tie, kuri mūs glābj no negulētām naktīm vai no e-klases žurnālā.

Vēlējos noskaidrot, kādas ir savstarpējās attiecības dažādās mūsu skolas klasēs.

Elīza no 8. klase atklāj, ka viņas klase ar skolotāju nav tuvi, tāpēc bieži klases panākumi ir sasniegti tikai pašu spēkiem. Elīza vēlētos, lai klase kļūtu tuvāka, lai gan situācija neesot nemaz tik dramatiska, jo, viņasprāt, skolas gadiem ir jābūt tādiem, kad gribas satikt savu klasi un ar

to kopā doties neaizmirstamos piedzīvojumos.

Rūdofs, kurš šogad uzsāka mācības vidusskolā, uzskata, ka ar klases biedriem labi satiek, sadzīvo. Klases audzinātāji arī esot bijusi loma klases kopības sajūtas radīšanā, taču savu tuvību

klase jutusi jau pirmajā septembrī.

Šī gada topošais skolas absolvents Emīls situāciju saredz kā neierastu. Viņa klasē valda satiecība, bet to lielā mērā ietekmē tas, ka nav jāpieņem lieli lēmumi, kuru dēļ rasties strīdiem. Lai arī paši klases biedri ir tuvi, mēdz rasties situācijas, kurās klase nostājas pret klases audzinātāju. Tas neapdraudot klases biedru, taču klases un skolotājas attiecības.

Man iedrošinājums tev, lasītāj, ir ļauties mirklim. Ļauties visam, ko skolas gadi tev piedāvā. Radi atmiņas, kuras nekad nevēlēšies aizmirst! Ķer izdevības iepazīt jaunus cilvēkus, personības. Radi attiecības arī ar tiem, kuri tev ir sveši, jo tās tev dzīvē var pavērt durvis, kuras nekad nepavērtos, ja nepazītu īstos cilvēkus.

Atver durvis svešajam un nezināmajam

Patrīcija Keita Jakovļeva (10.a)

Katru dienu ir iespēja atvērt jaunas durvis. Tās var būt durvis uz jaunu pieredzi, jauniem draugiem vai pat jaunām zināšanām, bet galvenokārt

vienmēr uz jaunām atmiņām un piedzīvojumiem. Ir vajadzīga tikai neliela uzdrīkstēšanās, un tu spēsi atvērt durvis uz potenciāli daudz plašākām lietām. Tāpat kā to izdarīja mūsu trīs 10. klašu skolnieces – Agnija Janeka, Tīna Rubeze un Patrīcija Keita Jakovļeva. Pirms pus gada mēs atvērām durvis uz kaut ko pilnībā jaunu un svešu,

piesakoties projektā "Future Heroes".

...tā kā tas mums bija jauns un svešs, mūsu ekspektācijas bija svārstīgas

Tā ir izaugsmes, domāšanas virzītas vadības un uzņēmējdarbības programma, kura norisinās angļu valodā. Iespēja

iepažīties ar jauniem cilvēkiem un attīstīt savas komunikācijas prasmes, veidot jaunas sadarbības un draudzības, veidot savus mazos biznesus un idejas, lai uz pus gadu pārtaptu par mazajām biznesa lēdijām, iejūtoties uzņēmēju kurpēs. Ar iespēju mācīties no labākajiem Latvijā,

veidojot paši savu projektu mentoru vadībā. Projekta mērķis ir sagatavot meitenes kā nākošās līderes. Sākumā tā bija kā iespēja iepazīt jaunus cilvēkus, iegūt jaunas zināšanas uzņēmējdarbības jomā un attīstīt savas angļu valodas prasmes. Mēs patiesi nevarējām iedomāties, kas mūs sagaidīs.

Protams, tā kā tas mums bija jauns un svešs, mūsu ekspektācijas bija svārstīgas. Kā Tīna stāstīja, gaidot pirmo sanāksmi, viņu pārņēma uztraukums, šī neziņa par komandu un satraukums par pašu programmu, ko no mums prasīs un ko sagaidīs. Agnija

Katru dienu ir iespēja atvērt jaunas durvis

stāsta, ka, radies patīkams uztraukums un savīļojums, man savukārt parādījās liela enerģija un motivācija ar spar doties nezināmajā. Tas sākās ar savīļojumu un satraukumu, kas nu jau ir pārtapis par fantastisku papildus nodarbi mūsu ikdienas dzīvē. Mēs katra esam dažādās komandās un ar pilnībā dažādām idejām: Agnijas komanda "Lyria"

ir izveidojusi interneta vidi, lai palīdzētu meitenēm izdzīvot pusaudžu gadus. Tīnas komanda "Food Pick – up Point" cenšas samazināt pārtikas izšķiešanu,

...šis ir laiks, kad vari izkāpt no savas komforta zonas, pat neizkāpjot no savas istabas

izvietojot "pārtikas pakomātus" visā Latvijā. Mana komanda "3LJeans" cenšas izplatīt un aktualizēt vides piesārņojuma problēmas caur modes industriju.

Mēs esam trīs pilnībā dažādas meitenes ar dažādiem sapņiem

un plāniem, vienīgais, kas mūs vieno, bija mūsu mērķis sevi attīstīt un uzzināt

kaut ko jaunu. Kā Tīna stāsta - tagad projektā viņa jūtas droši un pārliecināta. Agnija dodas uz zoom sanāksmēm pozitīvi uzlādēta un pārliecināta. Tāpat arī es, sākotnēji

ejot uz projektu biju neziņā par gaidāmo, bet nu jau "Future Heroes" ir palikusi man kā ģimene. Viena no lietām, ko esmu

pamanījusi, ir tas, ka mēs visas esam tik dažādas un atšķirīgas, bet tajā pašā laikā tik ļoti līdzīgas un vienotas.

Projekta laikā mums tika dotas neskaitāmas iespējas iepazīt jaunus cilvēkus, iegūt plašāku saziņu loku, izkāpt no savas komforta zonas, iepazīt uzņēmēja jomu, attīstīt ļoti dažādas prasmes, trenēt angļu valodas prasmi, attīstīt

komunikācijas prasmes un pat strādāt mediju un saziņu vidē, veidojot sadarbības partnerus. Šis laiks ir paskrējis tik ātri, bet, neskatoties uz aizvadītajiem mēnešiem, mums ir prieks teikt, ka savus projektus turpināsim arī pēc šīs programmas, mēs esam ieguvušas jaunas prasmes, kuras mums nākotnē noderēs, kā arī esam izpētījušas uzņēmējdarbību kā veselu jomu uz savas ādas. Šis ir tikai sākums, un mēs visas ar nepacietību nevaram sagaidīt, kas mūs sagaida tālāk.

Neuzņemoties risku un iniciatīvu, tu nekad neuzzināsi, kas aiz tām durvīm stāv. Ja mēs nebūtu

...vienīgais, kas mūs vieno, bija mūsu mērķis sevi attīstīt un uzzināt kaut ko jaunu

atvērušas šīs durvis uz svešo un nezināmo, mēs nekad nebūtu guvušas šo emociju pārpildīto un ar jaukām atmiņām piepildīto pus gadu, kopā ar ļoti sirsnīgām meitenēm no visas Latvijas. Atceries, ka. Tas prasa tikai nelielu uzdrīkstēšanos un nedaudz pašpārliecības, un tu sev vari atvērt pavisam jaunu pasauli.

Vakariņas četratā

Anete Zulmane, Marta Maisiņa, Roberts Vecvagars, Renārs Kairis (2020. gada absolventi)

Renārs - , kas šovakar pie studentiem pienācīga vakariņu galda sēž, lai pastāstītu jums šādas un tādas lietas par un ap mūsu jauno dzīvi.

Tas viss sākās, kad jūlijā paspiedām roku direktoram, saņemot savu vidusskolas atestātu un izejot pa ģimnāzijas durvīm nu jau kā skolas absolventi. It kā jau gudri un skaisti, bet bez mazākās nojausmas par to, kas mūs sagaida tuvākajā nākotnē. Caurām dienām skrullējām cauri augstskolu piedāvājumiem, jaunākajām ziņām par iestāšanos universitātēs un dzīvokļu piedāvājumiem Rīgā, jo skaidrs bija viens – mēs esam feina kompānija, kas zina, ka vēlas ikdienu turpināt smiet kopā, kā tas bija ierasts arī skolas laikā.

Bija augusta karstākais laiks, kad mēs visi kopā sēdāmies mašīnā un ar saviem dokumentiem,

sapakotiem mapītēs, devāmies uz Rīgu un Jelgavu, lai spertu pirmo soli pāri universitātes sliekšnim. Liela neziņa, bet tomēr pāri visam pārliecība, ka izdosies, un patīkams uztraukums par gaidāmo. Kā mums patīk teikt: "Viens otru izdevām tautiņās."

Kad dokumenti bija iesniegti, sākās gaidīšanas laiks, līdz vienu dienu mums visiem e-pastā ieripoja ziņa, ka mums ir izdevies un esam uzņemti. Roberts saņēma zaļo gaismu sapņa īstenošanai un tika uzņemts Latvijas Lauksaimniecības universitātes Veterinārmedicīnas fakultātē, lai mācītos par vetārstu. Anete nonāca Latvijas Universitātes Fizikas, matemātikas un optometrijas fakultātē, lai mācītos par fiziķi. Marta domāja, ka zina, ko grib un iestājās Latvijas Universitātes Vides zinātņu programmā, nenojaušot, ka tas nebūs uz ilgu laiku, jo pēc pusotra mēneša dzīve veica savas korekcijas, un Marta nomainīja studiju programmu uz Latvijas Universitātē piedāvāto Māsinību programmu Medicīnas fakultātē. Renārs tika uzņemts Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultātes Politikas zinātņu kursā.

Arī dzīvoklis tika veiksmīgi atrasts, un augusta pēdējā nedēļā mūsu istabas Liepājā kļuva pa visam tukšas, jo bija pienācis laiks ievākties mūsu jaunajā mājvietā Rīgā. Un tad bija klāt septembris: pirmā tikšanās ar jaunajiem kursa

biedriem un pasniedzējiem, pirmās lekcijas un arī apziņa, ka nu jau esam lieli cilvēki. Vairāk neviens nelūdžas, lai sāc darīt, no rītiem piecelšanās laikā un lekciju kārtīgs apmeklējums bija uz pašu pleciem. Viss pašam. Ja kādreiz

gribējās piecirst kāju pie zemes un pateikt - "Es visu varu pats, nemāciet man dzīvot!" - tad tagad tā vien roka stiepās pēc telefona, lai zvanītu uz mājām prasīt, cik grādos jāmazgā veļa.

Ja jārunā par tipisko studenta dzīvi, tad ballītes Vecrīgā mums iet gar degunu, virtuves skapīši nav pildīti ar roltoniem, naktis guļam diezgan labi, ja neskaīta sesijas laiku, kaimiņi ir sūdzējušies tikai vienu reizi, un policija pie durvīm pagaidām nav klauvējusi nekad, lai gan brīžiem šķiet, ka mājai

...skaidrs bija viens – mēs esam feina kompānija, kas zina, ka vēlas ikdienu turpināt smiet kopā...

jumts ceļas uz augšu no mums. Un ziniet, dzīvot kopā ar saviem labākajiem draugiem ir tiešām interesanti. Lielā jautrība sākās, kad mācības pārgāja attālinātajā mācīšanās, jo tad no rītiem bija kopīgas brokastis mūzikas pavadījumā, starpbrīžu kopīgās kafijas pauzes apvienojumā ar labākajiem jokiem. Visiem ir zināms fakts, ka smieklī paildzina mūžu un izdala laimes hormonus, tāpēc pēc kopīgi pavadīta pirmā semestra jau tagad labpatiktos teikt, ka būsīm laimīgi ilgdzīvotāji.

Nu labi, nav jau arī pilnīgs lafā mums pa dzīvi. Ir brīži, kad uz mācībām un universitātes dzīvi ir jāiespringst vairāk, kā gribētos. Ja nu tu esi lasītājs, kas vēl tikai absolvēs ģimnāziju, tad vienu varam pateikt bez stostīšanās, mācies visu, ko tev māca. Paši reizēm atceramies frāzi, ko teica skolotāji: "Universitātē nebūs vieglāk, un vidusskola ir tikai neliels ieskaits par to, ko nozīmē īsta mācīšanās." Kādreiz negribējās tam līdz galam noticēt, bet tik tiešām universitāte ir pavisam cita darīšana. Bet no tā nav jābaidās, jo dzīvi mēs visi esam. Ja nu vienīgi rinkī zem acīm ir palikuši mazliet tumšāki un cietušas ir pāris nervu šūnas.

Ja mēs runājam par nervu šūnām un mums ir dota iespēja izteikties, tad vēlamies atvainoties

jums, skolotāji, ka dažas no jūsu nervu šūnām esam pabojājuši arī mēs, jo tikai tagad saprotam, cik pretimnākoši jūs esat bijuši. Universitātē pasniedzēji saka tikai vienreiz, dod iespēju sevi pierādīt tikai vienreiz un darbus pieņem tikai vienreiz, vienā noteiktā laikā. Ja palaid kaut ko pats garām, tad šokolāde, skaistas acis, mīļš smaids un saldi vārdi neko nelīdzēs.

Tā mēs varētu runāt vēl un vēl, bet mūsu šķīvji pa šo laiku ir kļuvuši tukši un mājasdarbi sauc, tāpēc novēlam veiksmi tev, ģimnāzist! Ja nu kādā brīdī uznāk šaubas vai augstskolu piedāvājumā jūties kā apmaldījis trīs priedēs, tad droši vari sameklēt kādu no mūsu četrotnes, lai aprunātos.

Parasti šādu tekstu beigās laikam ir jāpieliek kādi motivējoši vārdi, tāpēc SEKO SAVIEM SAPNIEM, TIECIĒS PĒC SAVIEM MĒRĶIEM, KLAUSI SAVU SIRDSBALSĪ UN LAICĪGI NŌPĒRC NERVOSTRONG, jo tas noderēs. (Atgādinājums- Nepamatota medikamentu lietošana ir kaitīga jūsu veselībai. Jautājumu gadījumā sazinieties ar savu ģimenes ārstu.)

Vai mēs tevi iedrošinājam?

Skolas sols un augstskolas izvēle: zināmais, nezināmais, paredzamais un neparedzamais

Aiva Tālberga (2019.gada absolvente)

Man nekad tā īsti nav patīcis rakstīt, it īpaši, ja tas ir kas kaut nedaudz saistīts ar kaut ko radošu, un šos nu jau gadrīz divus gadus, kopš pabeidzu divpadsmito klasi, tas man galīgi nav pietrūcis. Šobrīd studēju Tiesības un diplomātiju Rīgas Juridiskajā augstskolā, kur, lai cik ironiski tas arī nebūtu, lielākā daļa mācību procesa sastāv no lasīšanas un rakstīšanas. Tad, kad man palūdza uzrakstīt avīzei rakstu par augstskolu, kurā mācos, es uzreiz atbildēju, ka man nepatīk

...ir dota iespēja ne tikai iepazīt studentus un pasniedzējus, bet arī lekcijas pārvērst par diskusijām

rakstīt un ka man daudz vieglāk būtu uzrakstīt eseju vai pētniecisko darbu, bet, tā kā mani beigās pierunāja pamēģināt kaut ko uzrakstīt, tad nu es jau mēnesi mēģinu uzrakstīt kaut ko, kas nebūtu tikai tīru faktu atskaitīšana un ko man nebūtu kauns kādam rādīt.

Tātad, kā es no skolēna, kurš savieba seju katru reizi, kad stundā dzirdēja vārdu pārsprīdums vai ZPD, savieba seju, cenšoties izdomāt, kā pēc iespējas ātrāk tikt no tā visa vaļā, nonācu skolā, kur mācīšanās ir

labākais veids, kā to izdarīt, ir pamēģināt pēc iespējas vairāk lietu

balstīta uz pētniecību un pētniecisko darbu rakstīšanu? Labs jautājums, jo tā bija vistīrākā apstākļu sakritība. Jau pamatskolā es ļoti ātri sapratu, ko es negribu darīt, un īsumā tajā sarakstā ietilpa gandrīz visas studiju programmas, par kurām es tajā laikā zināju. Tad vidusskolā es mēģināju paplašināt savu redzesloku un pieteicos visur, kur varēju pieteikties, sākot no skolēnu parlamenta un debatēm, beidzot ar pilsētas pasākumu rīkošanu un dažādām Erasmus programmām, pēc tā visa es apmēram sapratu, ko es varētu gribēt nākotnē, bet man nebija ne jausmas, no kura gala sākt, lai to varētu sasniegt, jo nav vienas konkrētas sfēras, kas kaut kam tādām varētu mani sagatavot. Tāpēc, kad pavisam nejauši ieraudzīju, ka Latvijā diezgan nelielā augstskolā ir iespējams vienlaicīgi mācīties gan tiesības, gan diplomātiju, diezgan ātri sapratu, ka tā ir vienīgā vieta Latvijā, kur man būtu iespēja apvienot humanitāro jomu ar kaut ko nedaudz nopietnāku kā tiesības, un ar cerību, ka, ja diplomātija tomēr beigās nepatīks, būšu advokāte, tāpēc, ilgi nedomājot, aizsūtīju pieteikumu.

Tikai rakstot motivācijas vēstuli, es sapratu, ka pilnīgi visas lekcijas un oficiālā komunikācija šajā augstskolā notiek angļu valodā, kas man lika nedaudz šaubīties, ņemot vērā, ka, lai iestātos, bez vidējās atzīmes tiek ņemts vērā tikai angļu valodas eksāmens. Runājot par angļu valodu, es gribu pateikt lielu paldies skolotājam D. Deimantei un visām esejām, kuras bija

...iepazīstot ne tikai citas kultūras un pasaules uzskatus, bet arī iegūstot kontaktus

jāuzraksta vidusskolā, īpaši sākumā esejas man palīdzēja tikt cauri pirmajiem eksāmeniem, kuri bija jau oktobra sākumā. Mācību process RGSL (Rīga Graduate School of Law) tiek organizēts pēc moduļu principa, kas nozīmē, ka vienlaicīgi piecas nedēļas mācāmies 3-4 priekšmetus, un tad šajos priekšmetos liekam eksāmenus, pēc tam sākas pilnīgi jauni priekšmeti utt. Viena no lietām, par kuru es, pirms sāku mācīties RGSL, nezināju, bet tagad, manuprāt, ir viens no vislielākajiem ieguvumiem, ir tas, ka mūsu mācības nesastāv tikai no lekcijām, esejām un pētnieciskajiem darbiem. Tā kā augstskola ir maza, arī lekcijās, salīdzinot ar citām augstskolām, mūsu ir salīdzinoši maz, tādējādi mums ir dota iespēja ne tikai iepazīt studentus un pasniedzējus, bet arī lekcijas pārvērst par diskusijām, uzdot jebkuru jautājumu un, piemēram, izspēlēt NATO vai ANO simulācijas. Otra lieta, par kuru es nezināju, pirms sāku studēt, bet tagad, manuprāt, ir visvērtīgākā, ir iespēja mācīties kopā ar cilvēkiem, kas nav iepriekš mācījušies Latvijā. Tā kā visa komunikācija notiek angļiski, ārzemju studentu skaits ir gandrīz vienāds ar vietējo studentu skaitu, kas dod iespēju

...tā bija vistīrākā apstākļu sakritība

mācīties kopā ar cilvēkiem no Itālijas, Francijas, Armēnijas, Gruzijas, Uzbekistānas, Kuveitas, Indonēzijas un Japānas, tādējādi iepazīstot ne tikai citas kultūras un pasaules uzskatus, bet arī iegūstot kontaktus.

Es diezgan bieži domāju, vai es būtu vidusskolā darījusi kaut ko citādāk, un atbilde ir, nē, jo viens no maniem mērķiem bija saprast, ko es gribu vai negribu darīt nākotnē. Un, manuprāt, labākais veids, kā to izdarīt, ir pamēģināt pēc iespējas vairāk lietu, un tieši to es arī darīju, tādējādi man vidusskola ne tikai paskrēja ļoti ātri, bet tās laikā nemanāmi sapratu, ko, iespējams, varētu darīt nākotnē. To arī novēlu Tev, ģimnāzist!

Epifānija

Ne-dzīves raganas

Sanija Bērziņa (12.a)

Es palieku melni – zili – sarkana. Es palieku par cilvēku nīdēju, kad redzu kādu ar Maximas maisiņu rokās. Ar maisiņu, kurā ir daudz dzīves vai drīzāk – ne – dzīves? Ne – dzīves maisiņš ne – dzīves cilvēkam rokās. Kā gan lai nebaidās no padzīvojušas tantiņas, kas atgādina raganu, kurai mājās ir spieķu kolekcija un paklāji pie sienām.

- Ne – dzīves raganas, no kurām pat suņi baidās.
- Ne – dzīves raganas, kurās ir naids tikpat plašs kā elle.
- Ne – dzīves raganas, kuras es baidos un nīstu.

Nīstu gan to Maximas maisiņu viņu rokās, gan to spieķu kolekciju, gan to naidu acīs, gan tos dzelteni-garos nagus, gan to spīdīgi-rōzīgo lūpu krāsu, kas rotā indīgo smaidu.

Un nemāciet mani, ka nīst ir slikti. Nepārmetiet, ka palieku melni – zili – sarkana. Nebaidieties baidīties. Un neklausiet visam, ko Bībele māca.

Domu palidojumi

Beta (β)

Tāda vientulība. Pat klusums mani neieskauj, bet tikai kaut kur tālu eksistē. Gaismas stari aplaužas asi un griezīgi pār pleciem, tos sagraizot, nevis noglāstot.

Bail runāt ar sevi, zinot, ka, katra izdotā skaņa būs kā šņāciens miglā.

Novelku kreklu, lai sajustu kaut smilšu graudus, kuri pamanījušies iespraukties starp palaga krokām. Nav pat oda vai piloša krāna, kas liktu apjaust, ka eksistē kaut kas, nevis tikai es un manas daudzās personības.

Es grāmatzīmi nelieku, kur paliku, bet gan, kur atsākšu. Nevis vienā galā, bet otrā.

Kāpēc gan astes gals ir tas pēdējais un priekšgals pirmais?

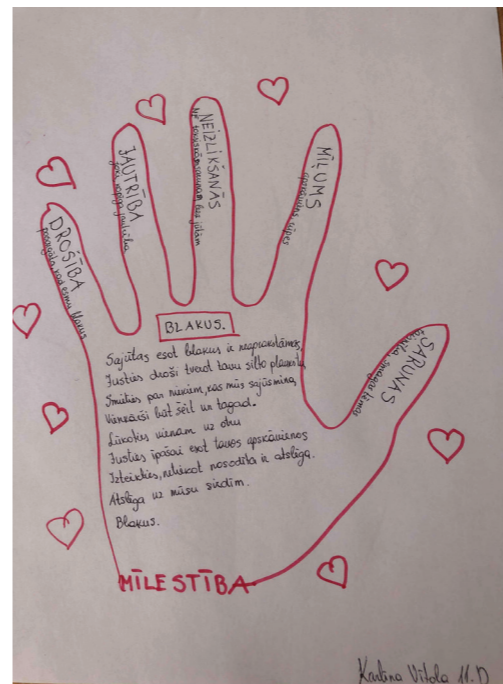
Nav jau īsti atšķirība vai sit pa purngalu, pakaļgalu vai astes galu.

Kas tie par galiem? Visur kādi gali. Kādam ir gali pilsētas domē. Vadu gali nokarājas Ģertrūdes ielas trolejbusa pieturā. Rakstu ar spalvas galu, un auksti jau paliek tikai degungalam vai pirkstgaliem

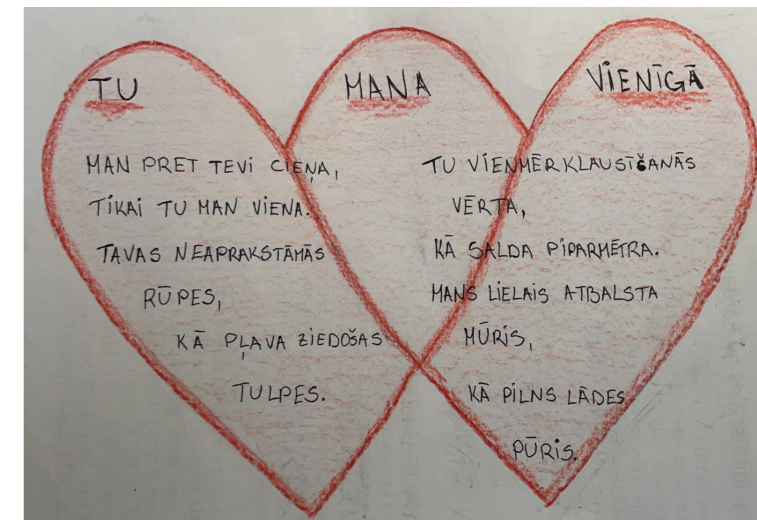
Bet kur ir mans sākumgals?

Mīlestības ceļš

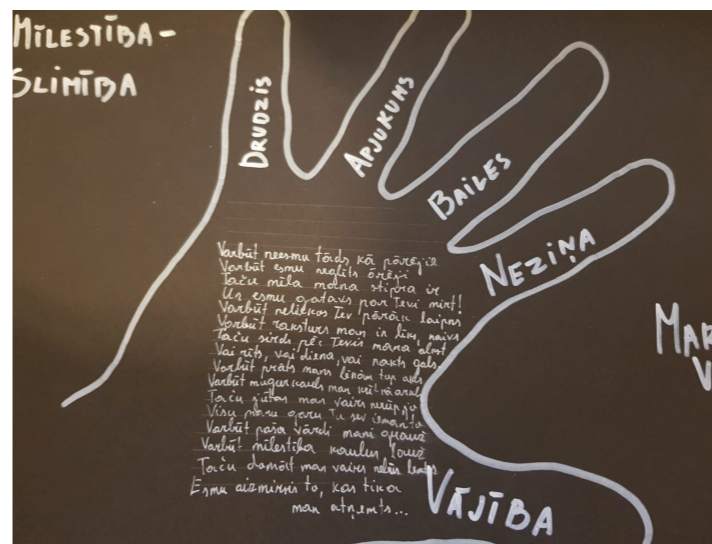
Mīlestības mēnesī mazi impulsi literatūrā par romantismu (11.d)

Karlina

Mērija Megija

Marks

Nika

Elīna

Receptes

Mini cielaviņas

Linda Bubiere (12.b)

Pagatavošana:

1. Sakarsē cepeškrāsni līdz 110 °C temperatūrai. Bļodā saputo olu baltumus, pamazām pievienojot cukuru. Puto, līdz olu baltums kļuvis stingrs un viss cukurs izkusis. Pievieno sasmalcinātus riekstus un tos iemaisa.
2. No olas baltuma veido nelielus, 4-5 cm platus apļus uz pannas, kura ir noklāta ar cepamo papīru. Liek pannu krāsni uz 1-1,5 stundām. Pēc cepšanas atdzesē.
3. Tikmēr pagatavo krēmu. Izkausē šokolādi un nedaudz atdzesē. Bļodā saputo sviestu kopā ar pūdercukuru. Pievieno izkausēto šokolādi un rūpīgi iemaisa.
4. Pagatavo šokolādes ganašu. Šokolādi sasmalcina nelielos gabaliņos un ieliek bļodā. Liek sildīties saldo krējumu. Kad tas ir uzsilis, pārlej pāri šokolādei. Atstāj uz 2 minūtēm, lai šokolāde izkustu, un samaisa, līdz izveidojas krēmīga masa.
5. Gatavajam bezē pa vidu liek krēmu un pāri pārlej šokolādes ganašu. Cielaviņas dekorē ar lazdu riekstiem un gatavs!

Sastāvdaļas

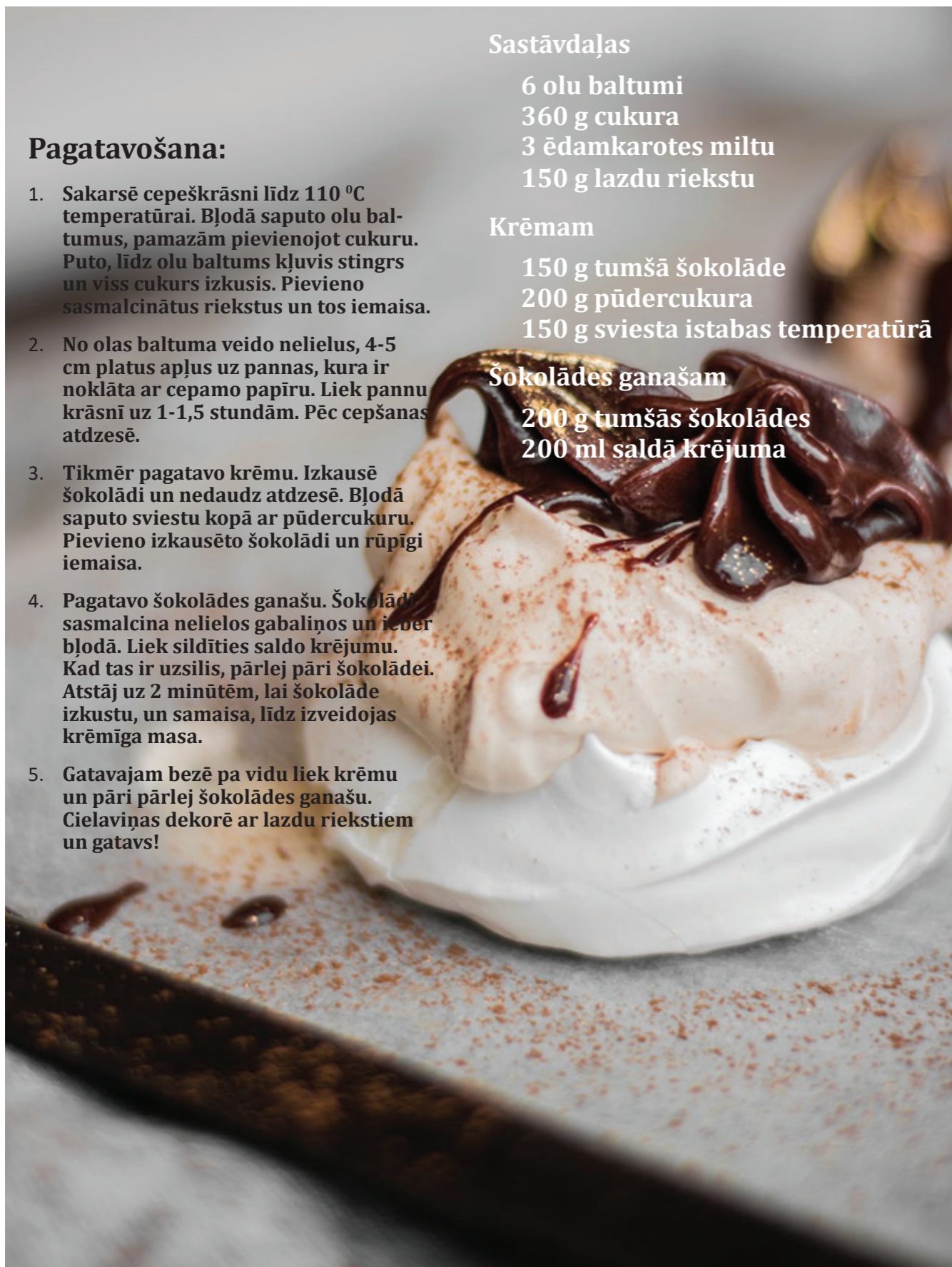
6 olu baltumi
360 g cukura
3 ēdamkarotes miltu
150 g lazdu riekstu

Krēmam

150 g tumšā šokolāde
200 g pūdercukura
150 g sviesta istabas temperatūrā

Šokolādes ganašam

200 g tumšās šokolādes
200 ml saldā krējuma

Receptes

Ģimenes recepte - cūkgaļas karbonāde franču gaumē ar sinepju mērci

Roberts (7.klase)

Tā kā visiem manā ģimenē garšo šis ēdiens, to esmu iemācījies gatavot arī es. Tas nav grūti. Pamēģini arī Tu!

Nepieciešamie produkti:

Cūkgaļas karbonāde, rīsi, sinepes, siers, milti, sīpols, majonēze, ķiploks, tomāts, eļļa, ķīnas kāposts, burkāni.

Pagatavošana:

1. Gaļu sagriež šķēlēs, izklapē, uzber nedaudz sāli un piparus, apviļā miltos un pavisam nedaudz apcep eļļā no abām pusēm.
2. Cepamajā pannā ieklāj cepamo papīru, saliek uz papīra pusgatavo gaļu.
3. Sarīvē sieru uz smalkās rīves.
4. Pagatavo mērci no sīki sagriezta sīpola, ķiploka, nedaudz majonēzes, pipariem, sinepēm un siera.
5. Sagriež tomātu plānās šķēlēs.
6. Uz gaļas gabaliem liek pa šķēlei tomātu un kārtīgu kārtu pagatavotās mērces.
7. Pāri gaļai uzklāj foliju, pannu liek cepeškrāsnī un cep apmēram 30 min.
8. Klāt pasniedz vārītus rīsus un salātus no kāpostiem un burkāniem.

Ļammīgi !

Klases zīmoli

10.d klase

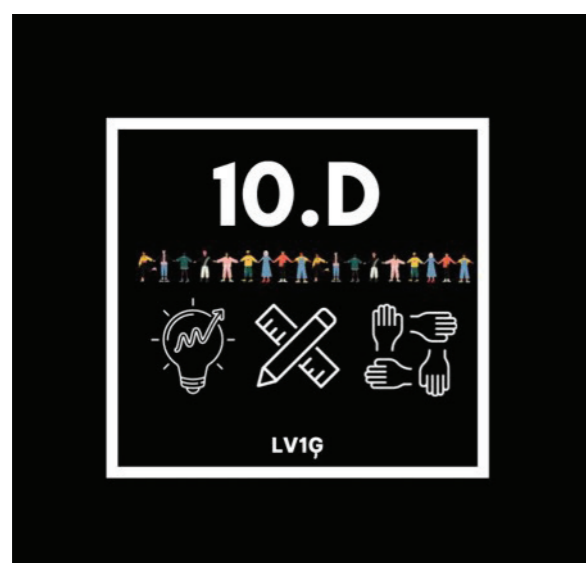
Kāds būtu tavas klases vizuālais zīmols?

Vairāku skolotāju (vēstures un sociālo zinību, kultūras pamatu, klases audzinātājas) sadarbības rezultātā radās ideja tēmas "Identitāte" gala produktu realizēt klases stundās.

Grupās, balstoties uz klases stundā pārrunāto par identitāti un piederību atsevišķai grupai, kā arī vienojoties par to, kas klasei ir kopīgs, tika izveidoti vizuāli 10.d klases zīmoli, iekļaujot un pamatojot simbolus, kas raksturo klasi.

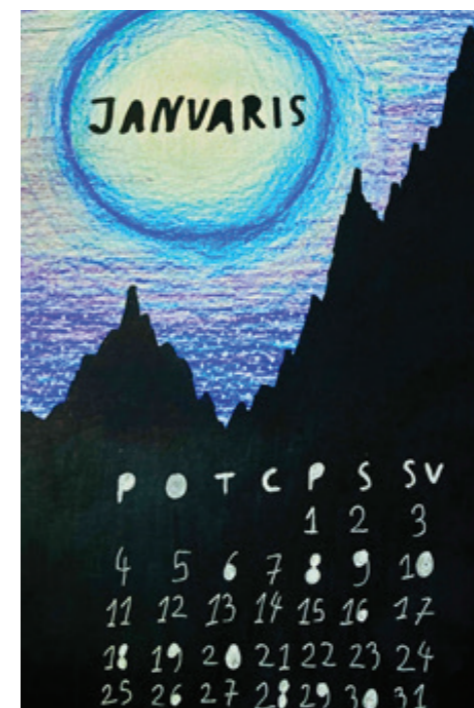
Atspoguļotas skolas krāsas - oranžs un balts. Lapas, kas simbolizē uzvaru un klases kopību. Draudzība, zinātkāre un, protams, audzinātāja.

Šīs ir 10.d klases vērtības, bet kādas ir tavu klasi vienojošās vērtības?

Radošais stūrītis

Attālināto mācību laikā neizpaliek arī radošās nodarbes. Devīto klašu skolēni aktīvi veido šī gada kalendāru, sasaistot skolas tradicionālos pasākumus un asociācijas ar katru gada mēnesi.

Leons Skudrītis (9.c)

Daniela Jaunzeme (9.c)

Savukārt vidusskola ir nodevusies jaunrades un dizaina procesiem, kuru rezultātā, kombinējot lietas ir izdevies iegūt kreatīvus projektus un ieteikumus kam patiesi jaunam un nebijušam.

Katrīna Priedena (11.b)

Radošajā procesā mācībās piedalās arī apmaiņas skolniece Anna Colli (11.D), viņas veikumā jūtams Itālijas saulainais piesitiens un mūsdienīgs vēstījums 21. Gadsimtam.

1.lapas attēla autors: Aleksa Balande (9.c)
Izdevuma salikumu veidoja: Paula Magazeina (10.b)